

DE SPIEGEL

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET DELFTSCH STUDENTENCORPS
EN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN

REDACTIE: HOOFDREDACTEUR: J. M. LEDEBOER; THESAURIER: J. L. POELHEKKE;
REDACTEUREN: O. W. P. MOHR, J. D. BANTING, F. I. L. SCHÖNFELD, A. A. VAN AMMERS

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. — DE JAARGANG LOOPT VAN SEPTEMBER
TOT SEPTEMBER. — ABONNEMENT VOOR NIET-LEDEN V/H.D.S.C. f4.50 PER JAAR. — LOSSE NUMMERS f0.25
ADVERTENTIËN PER GALJARDREGEL 12½ CENT.

UITGAVE EN ADMINISTRATIE: W. D. MEINEMA - DRUKKER-UITGEVER - HIPPOLYTUSBUURT 6 - DELFT.
5e JAARGANG — WOENSDAG 19 DECEMBER 1928 — 18 BLZ. No. 14

KERSTNUMMER

HOE STAAN WIJ TEGENOVER HET KERSTFEEST?

„Vrij onwetend en onverschillig?” Zoals wij in een reeks artikelen hebben kunnen constateeren van onze verhouding tot de politiek?

Onwetend zeer zeker. Immers wij zijn overtuigd, dat nog geen 3,7 % van onze lezers eenig inzicht heeft in de groote beteekenis van het Kerstfeest in sociaal-cultureele en ethisch-economische zin. Nochtans kunnen wij niet veronderstellen, dat de lezers op dit punt onverschillig zijn, zoodat wij ertoe overgaan door eenige voorbeelden en statistieken den juisten kijk op deze zaken te bevorderen.

Zoo heeft de voor velen niet onbekende professor Lewis, F, N, pr. 18, O III, van de Universiteit te Harvard nauwkeurige statistieken samengesteld, aangaande de sneeuwvlokgrootte in verband met de werkeloosheidsbestrijding. Bedroeg de sneeuwval over een jaar 23000 vierkante voet per yard, zoo vond hij dat hiervan meer dan 84 % voor rekening van de maand December kwam, terwijl tegelijkertijd in deze maand de werkeloosheid met 84 % bleek gedaald. De professor meende hierin een dieper verband te moeten zien.

De havenmeester van Hamburg stelde onlangs vast, dat de bruto expeditiekromme gedurende de week van 22 tot 29 December plotseling een sterke stijging vertoonde en het tarra tonnage even snel terug liep tot 71 oegst. Wanneer men nu bedenkt, dat de opperhoutvester van Westfalen en Beieren in zijn pas verschenen gedenkboek constateert, dat in deze zelfde week de ganzenuitvoer alleen al naar Engeland en IJsland meer dan de helft van het totaal aantal trapganzen bedroeg, dan komt men al snel tot de conclusie, dat de tengevolge hiervan ontstane vermindering van het eendenkroos niet vreemd kan zijn aan deze onverwachte opbloei van de scheepvaart.

Wanneer wij tenslotte vermelden, dat wij uit zeer betrouwbare bron vernomen hebben, dat alleen gedurende de beide Kerstdagen meer dan 87 duizend riem prima oud-Hollandsch papier wordt verbruikt, hoofdzakelijk tengevolge van Bijbelslijtage, dan hebben wij wel ten duidelijkste aangetoond, dat de economische beteekenis van het Kerstfeest voor het engros- en detailbedrijf niet onderschat moet worden.

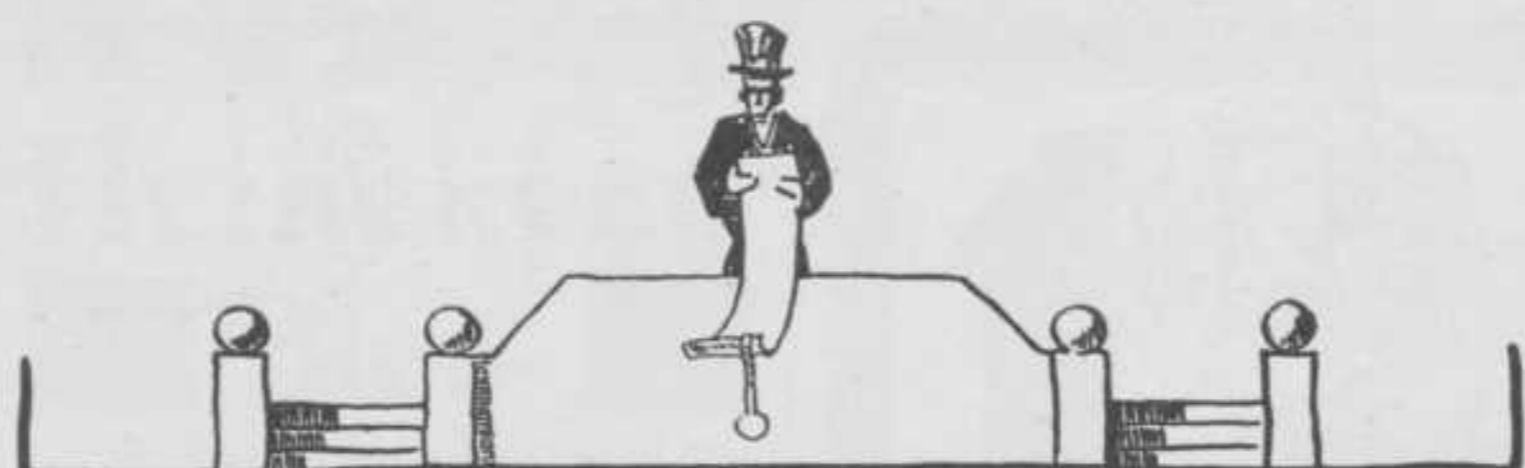
Wat zou er geworden zijn van een stad als Schweinfurt, waar — de naam duidt er reeds op — het hoofdcentrum gevestigd is van het groote G. m. b. H. Mittel- und Süddeutschen Christhaar gewerbe Werkmanschaftsverband Sankt Perlmutter”, wanneer niet in de dagen van Kerstmis de geheele kleinhandel een kolossale afzet waarborgde van het zilverdraad, dat in de drukste tijden de geperfectioneerde — en gepatenteerde! — apparaten van Babcock verlaat met een snelheid van 4 tot 5 knopen?

Wij hebben niet teveel gezegd, toen wij onszelve onwetend noemden. Want wie beseft nog, wanneer hij het ragfijne engelenhaar ziet schitteren in het licht der vele kaarsjes, welk een schat van vernuft is opgebruikt om dit sierraad onzer techniek te vervaardigen op dusdanige wijze, dat wij met recht kunnen zeggen, dat producent en consument hier de handen ineen sloegen om tot volmaakte samenwerking te komen en ook den minder gefortuneerde in de gelegenheid te stellen zich tegen billijke prijs van doelmatige geestelijke waarden te voorzien?

Zoo komen in de Kerstdagen de volkeren dichter bijeen, de grenzen vallen als het ware weg en de politieke ontwrichting maakt gedurende luttele dagen plaats voor een gezond besef van eigen economischen grondslag en een sterk mercantiel vertrouwen tusschen de volken onderling.

R.

UIT 'T ROODE KAMERDE

Tot Leden van de Verificatiecommissie voor de Feestcommissie 1928 zijn gekozen de Heeren:

H. A. Stheeman,
J. A. H. Gooszen,
P. M. van Doormaal,

als eenig gestelde kandidaten volgens art. 12, Hoofdstuk VIII.
Namens de Stem- en Schouwburg-Commissie,
A. H. J. VAN GOCH.

VEREENIGINGEN

STUDENTEN SOCIETEIT PHOENIX. BIBLIOTHEEK.

Nieuw aangeschafte boeken.

I. NEDERLANDSCH.

Jo van Ammers-Küller — Tantalus.
De Duizend en één dag. dl. III.
H. Roland Holst v. d. Schalk — Heldensage.
Jacob Israël de Haan — Kwatrijnen.
J. H. Leopold — Verzen. tweede bundel.
Korneel Goossens — Martelijntjes opstand.
H. Marsman — De Vliegende Hollander
T. V. Toussaint van Boelaere — Het Gesprek in Tractoria. } In beperkte en
" " " " — Petrusken's einde. } genummerde
Duco Perkens — Filter. (Negen-en-veertigkwatrijnen). } uitgave
} verschenen.

II. FRANSCH.

Paul Morand — Bouddha vivant.
Henry de Montherlant — Pages de tendresse.

IV. DUI TSCH.

Friedrich Hölderlin — Hymnen an die Ideale der Menschheit.
Klabund — Borgia.
Rainer Maria Rilke — Das Stunden-Buch.
Franz Werfel — Geheimnis eines Menschen.

VI. GESCHIEDENIS.

René Fülöp-Miller — Lenin und Gandhi.

VII. KOLONIEN, LAND- EN VOLKENKUNDE.

H. Colijn — Koloniale Vraagstukken van heden en morgen.

VIII. SOCIALE WETENSCHAPPEN.

Maxim Gorki — Der Kleinbürger und die Revolution. (geschenk)

X. KUNST.

Léon Moussinac — Le Cinéma Soviétique.
Posters en Publisity. (Special Number of „The Studio” 1928).

D. S. T. G.

Het Bestuur van het D. S. T. G. stelt zich voor de jaarlijksche uitvoering te doen plaats hebben op 21 Februari 1929. De keus is gevallen op een tooneelstuk van N. Evreinof, terwijl de opvoering onder regie zal staan van den heer A. van Dalsum.

Een inteekeelijst voor deelnemers is aanwezig op den lessenaar in de voorzaal. De eerste repetitie zal plaats hebben op Donderdag 10 Jan. te 20 ure, Oude Delft 81.

Virtus en Vox moeten beiden een In Memoriam plaatsen.

Beiden geven ook een bespreking van Bett und Sofa en laten de artistieke waarde van deze film eenigszins buiten beschouwing, de een ter bespreking van de vraag: waarom moest deze film het groote publiek worden onthouden?; de ander om ons de inhoud zeer uitvoerig te brengen.

P. C. babbelt een niet ongezellig 3-bladig nummer vol.

Alhoewel een ingewijde ons verzekerde, dat aan het afdelingsleven van de V. C. S. B. meer aandacht behoorde te worden besteed, dan aan de Berichten, zijn deze laatste al eenige nummers lang zeer inhoudsrijk. De voor korten tijd gepubliceerde socialistische tendens vond veel weerklank en werd slechts door eenige Delftsche stemmen zacht en bescheiden weersproken onder erkenning van het vele goede, dat het socialisme bevat.

In het laatste nummer worden op deze bescheiden stemmen echter een berg verwijten en citaten afgestuurd, die aan een eenzijdigheid lijden zooals alleen partijfanatici die kunnen hebben. Er wordt een beroep gedaan op ons geweten, door te wijzen op het feit, dat wij studeeren van de middelen, hiertoe geput uit de slavenarbeid waar de groot-industrieëlen de arbeiders toe pressen. Het kan niet ontkend worden, dat dit en dergelijke argumenten geenszins voor ons leven en dat wij ons tenslotte min of meer intuïtief tegen deze vreugdelooze, kwaadaardige opstandigheid verzetten en moeten verzetten.

D. S. R. V. „LAGA”.

Den 21sten December a.s. zal de traditioneele sluitingstocht naar Hotel „Witte Brug” plaats hebben, indien geen ijs in de Haagsche grachten aanwezig is. Aldaar zal een lunch gehouden worden, waarvan de kosten ± f 2.25 bedragen.

Ook de fuifroeiers worden aangespoord om in grooten getale, hetzij in kano's, hetzij in andere automobielen, op te trekken naar de „Witte Brug”.

D. S. R. C.

j.l. Zondag trok de D. S. R. C. ten tweeden male naar Antwerpen om hier de Engelschen te bekampen; en ziet, wat niemand had durven vermoeden, wij keerden met een stevige overwinning (14—0) huiswaarts.

De Antwerpenaars hadden het geluk niet aan hun zijde en hadden wel eenige tegenpunten verdiend. Bij ons was vooral de three-quarterlinie in topvorm en deze was een voortdurende bedreiging voor haar tegenstanders; ook de voorhoede deed nuttig werk en gaf de bal meermalen keurig over aan de halves en three-quarters, wat het spel zeer snel en het aanzien ervan, bijzonder aantrekkelijk maakte.

Wat het verloop van den wedstrijd aangaat: voor de rust was Delft belangrijker sterker en maakte dan ook volkomen verdiend, drie tries (9—0), waarvan één een prachtig staaltje van „swerving” was van de linkswing.

Na de rust deed de St.-Nicolaasavond zich min of meer gevoelen en braken de Engelschen zoo nu en dan gevaarlijk door, wat echter tot geenerlei resultaat leidde. Daarentegen maakte Delft nog een try, die ook verhoogd werd, zoodat de score tot 14—0 steeg, met welken stand ook het einde aanbrak.

D. S. H. C.

Zondag l.l. trokken 11 Delftenaren naar Rotterdam om het 2e team van Victoria te leeren hockeyen. Ze vonden echter in plaats van een keurig grasveld een modderpoel. Wat is n.l. het geval. De Rotterdammers van hun kant wilden hun gasten inwijden in de geheimen van een door hen nieuw uitgevonden spel, genaamd: modderpolo-hockey. De Delftsche captain nam toen zeer sportief dit voorstel aan. De 3—1 nederlaag, die geleden werd, is dus zeer begrijpelijk. Slechts enkele Delftenaren toonden eenige aanleg voor dit wel wat eigenaardig spel. Misschien dat bij de revanche-wedstrijd op 20 Januari a.s. met behulp van modderbrillen en stelten een beter resultaat verkregen zal worden. Verder is 't zeer aan te bevelen om het team als supporter te vergezellen, vanwege de reeds aangeknoopte relaties langs het lijntje.

N. C. S. V.

Technisch-Culturele Conferentie.

Ongetwijfeld zullen er onder de studeerenden aan de Technische Hoogeschool weinigen zijn, die zich niet eens de vraag stelden

of de ontwikkeling der techniek, zooals zij meer en meer 't leven beheerschen gaat, schade of voordeel voor 't geestelijk leven der menschheid beteekent.

Het geheele vraagstuk der moderne civilisatie met haar overheerschend mechanisch karakter, moet wel ieder bezig houden, die de waarde der cultuur voor het volksleven beseft en deze door 't „Americanisme" bedreigd ziet.

Het is daarom, dat de Nederlandsche Christen-Studenten Vereeniging op initiatief van haar Delftsche leden gemeend heeft een conferentie te moeten organiseren, die deze vragen aan de orde stelt en onder de oogen ziet. Deze conferentie hopen wij te houden op 11, 12 en 13 Januari op kasteel Hardenbroek bij Driebergen. Wij noodigen daartoe uit alle Delftsche studenten, die zich met deze vraag bezig houden of ze zuiver gesteld willen zien.

't Programma is als volgt:

Vrijdagavond 11 Jan., zal Dr. Ir. A. E. Loen c. i. (Assen) de begrippen analyseeren en „'t Wezen der moderne Techniek" met ons onderzoeken.

Zaterdag 12 Jan., zal dan de verhouding techniek-cultuur beschouwd worden en wel des morgens onder leiding van Ir. J. B. van Loghem, b. i. (Rotterdam), die met zijn onderwerp „De noodzakelijkheid der technisch-functioneële faze" de cultuur-waarde der moderne ontwikkeling hoopt aan te toonen en 's avonds onder die van Prof. Ir. M. J. Granpré Molière, b. i. (Delft), die in zijn referaat „De onderschatting van den arbeid en de overschatting van de techniek" de cultuur-bedreiging zal onder 't oog zien, welke in de huidige techniek opkomt.

Des Zondagsavonds zal Lic. theol. Dr. res. pol. Johannes Schneider (Berlijn), secr. der Duitsche Christen-Studenten Vereeniging de vraag behandelen: Wat heeft 't Christendom te zeggen over 'n cultuur, waarin de techniek een overheerschende plaats inneemt?

Zondagmiddags vertelt J. Hofman (Amsterdam), voorz. Chr. Graf. Bond, wat de mechaniseering van zijn werk voor de arbeiders in de praktijk beduidt.

Zondagmorgen is er gelegenheid tot 't bijwonen van een kerkdienst welke door Ir. C. D. Grijns (Heerlen) geleid zal worden.

Als gasten zullen we mogen begroeten: Prof. Dr. H. B. Dorgelo en Prof. Ir. W. Schermerhorn.

Deelnemingsprijs (maaltijden enz. inbegrepen) f 6.—.

Daar 't aantal deelnemers beperkt is, geve men zich zoo spoedig mogelijk en in ieder geval vóór 20 Dec. op bij laatste van ondergeteekenden.

Namens de Commissie van voorbereiding,

Mr. N. STUFKENS, N. C. S. V.-secr.,

Voorzitter der Conferentie.

A. KRAAYENHAGEN, Voorz. N. C. S. V. afd. Delft,
Laan van Overvest 54, Delft.

VAKVEREENIGINGEN

LEEGHWATER. — WELKOM THUIS!

Electrotechnische Vereeniging.

Woensdag 12 December hield de heer Ir. J. J. Numans een zeer geslaagde voordracht over zijn werkzaamheden aan de radio-telefonische verbinding tusschen Holland en Indië. De wijze waarop de heer Numans voor dit doel van de hem ten dienste staande geweldige hulpmiddelen gebruik heeft gemaakt, dwong aller bewondering af. Jammer was slechts, dat de firma voor wie hij dit deed, en die hij sindsdien verliet, haar belangstelling in de lezing meende te moeten toonen door het zenden van een aandachtig dictaatmakend luisteraar.

De heer Numans beloofde nog een lezing te zullen houden over laagfrequentversterking en geluidsreproductie, hetgeen door de drukbezochte vergadering zeer werd gewaardeerd.

BELANGRIJK!

De Almanakredactie maakt bekend, dat in Januari 1929 wederom een kalender-zakboekje het licht zal aanschouwen*). Echter zal dit niet als bijlage van den Almanak uitgegeven worden, maar zal de uitgave geschieden door de firma J. Waltman Jr.

Om eenigszins een idee te hebben hoe groot de oplage zijn moet, zullen intekenlijsten op de Societeit circuleeren.

De prijs zal maximaal f 0,75 bedragen.

N. B. Bij de firma J. Waltman Jr. zijn weer verkrijgbaar omslagen à f 0.60 of f 1.20.

*) Van uien gezuiverd.

KRONIEK

DE CORPSVERGADERING.

I.

De eerste Corpsvergadering na het Lustrum! Honderdvijftig stoelen op de bovenetzaal!

En veertien leden . . . . . Geen enkele tweedejaars, geen enkele eerstejaars. Slechts eenige vrienden en kennissen en een net, compact groepje uit het veelgemaakte derde jaar, vormden tegenover ons hoogst College de representatieve Corpsvergadering, die over jaarverslag, balans, begroting en dispensatievoorstellen zou moeten „beslissen". Juist gingen onze gedachten terug naar het Corpsenthousiasme uit den Lustrum-tijd, toen de notulen van den 14den Juni, toen het verscherpte repetitie-reglement werd aangenomen, ook deze illusie wreedelijk verstoorden. Veel verder dan de grijze oudheid waarin het bijwonen van Corpsvergaderingen, op straffe van boete bij wegblijven, verplicht was, zijn wij werkelijk nog niet!

Jaarverslag? Drukken maar, handen omhoog! Balans, vijf en dertig duizend guldens? Vooruit maar. Almanak f 6.60, Spiegel f 2.—? Samen minder dan vorig jaar, dus aangenomen! Geen enkel blijk van een belangstelling die bij het toestaan van deze bedragen door het Corps tot uiting had kunnen komen. Zelfs de vaste vraag in verband met de Begroting werd door niemand gesteld.

Bij de rondvraag werd een motie, waarin het Corps zeide het late uitkomen van den Almanak te betreuren en vroeger uitkomen in het vervolg wenschelijk te achten, verworpen. Dat kan je de Redactie toch niet aandoen!

Maar niemand van de belangstellende aanwezigen diende de voor de hand liggende, minder verstrekkende motie in, waarin althans de wenschelijkheid van vroeger uitkomen wordt bepleit. Door de eerste alleen af te stemmen heeft de Corpsvergadering er alleen nog eens den nadruk op gelegd, dat een officieel Corpsfeest wordt gehouden na het begin van de Kerstvacantie. Deze is zeer kort en vele professoren, die weten dat er studenten zijn die het oog op de lange vacaties van echte universiteiten gericht houden, hebben de humane gewoonte, wat vroeger te eindigen en wat later aan te vangen dan de wet voorschrijft. Inplaats van dit te waardeeren, althans daarvan blijk te geven door snel te verdwijnen, blijven wij kalm in Delft, alsof dit de gewoonste zaak ter wereld is, omdat de Almanak niet op tijd klaar is. Daar moest toch iets tegen in het midden gebracht worden, in welken vorm dan ook.

Op een vraag over de financieele „resultaten" van het Lustrum, antwoordde de President, dat deze niet al te gunstig zijn, maar dat aan de verdere afwikkeling nog gewerkt wordt, zoodat nadere mededeelingen voorbarig zouden zijn.

Tenslotte antwoordde de President op een desbetreffende vraag, dat op het lang voor het Lustrum ingediende subsidie-verzoek (in wezen verzoek om teruggave van de helft van de vermakelijkheids-belasting) aan de gemeente, nog geen antwoord was ontvangen. Als deze Raad, die in zes maanden nog geen ja of ja kan zeggen op een redelijk verzoek om steun aan de cultureele belangen die door het Lustrumspel gediend werden, representatief moet zijn voor Delftsche voortvarendheid, is het hier wel treurig gesteld.

Niets meer aan de orde zijnde, sloot de President ten slotte deze Vergadering van het Delftsche Studenten Corps.

L.

II.

Na veel moeite vonden wij een derdejaars, dien wij de bekentenis konden ontwringen, dat hij op de Corpsvergadering geweest was.

Het is zeer verblijvend, dat slechts 15 leden op dit commercieel congres aanwezig waren, van wie wij vermoeden, dat zij aandeelhouders of hun stroomannen zijn.

Jaarverslag, balans, begroting	f 35000
5 % bediening	„ 4020

f 30980

Gedeeld door 700 Corpsleden, zoude geven een gemiddelde belangstelling van 500 gulden.

Waren slechts 15 leden aanwezig, zoodat het financieel interesse gestegen is tot bijna 2000 gulden.

Bravo!

Daar het inzicht in humoristisch-diplomatieke tendenzen bij het derde jaar ontoereikend was, werd een voor-de-hand-liggende (sic!) motie verworpen. Maar niemand der aanwezigen diende de verstrekkender motie in, waarin althans de onwenschelijkheid van deze en soortgelijke moties werd gemotiveerd.

Wij laten het bij deze onbelangrijkheden, overtuigd als wij zijn den Lezer reeds lang genoeg te hebben verveeld.

□

Heinekens'

Bier-

brouwerij Maatschappij

BROUWERIJEN

te AMSTERDAM en ROTTERDAM

**Grootste Bierbrouwerij-
onderneming in Nederland**

Hoofdagent,

J. T. POST.

1ste Rotterdamsche
Maatschappij van verzekering tegen ongevallen

**Ongevallen-,
Automobiel- en
Motorrijwiel-
Verzekering.**

GEVESTIGD TE ROTTERDAM

Boompjes 8c - Tel. 1220-1239-1240

SLAPPE HOEDEN

VANAF FL. 9.75

STETSON

LINCOLN BENNETT

ELEGANTE MODELLEN

W. Croon

TELEFOON 184
PEPERSTRAAT 7

„Au Condor“

Plein 8
Den Haag

Het eerste huis voor
Import Sigaren,
Sigaretten en
Tabakken

Stalhouderij

KÖHLER

Telefoon 14076

Levering van 1ste kl. equipages

voor alle gelegenheden

de Ruyterstraat 50-51 - 's-Gravenhage

Passagebureau

J. de Kuyser & Zonen

Oude Delft 229-231

Opricht in 1822

Agenten van de
Rotterdamsche Lloyd
en de Maatschappij
„Nederland“.

Bespreekt Uwe
Indische Passage bij ons.

SPOORBILJETTEN NAAR
:-: ALLE LANDEN. :-:

H. O. SLOK Azn.

Choorstraat 23 - Tel. 1116
Oosteinde 25

De Geldersche winkel
levert u zeer fijne
kwaliteiten !!!!!

Fijne vleeschwaren, Roomboter
Melange - Kaas - Eieren en
Comestibles voor zeer billijke
prijzen.

Omzet groot, minimum
winstmarge, bovendien alles
steeds versch!

BELEEFD AANBEVELEND

FIRMA C. H. POOT - Woninginrichting - BRAB TURFMARKT 21-23.

J. STOLK

v. h. Firma L. H. van Dop

Hippolytusbuurt 10

Telefoon 159 - Delft

Aardappelen,
Groenten, Binnen-
en Buitenlandsche
Vruchten

Fruitmanden

C. P. Tonino

Markt 43

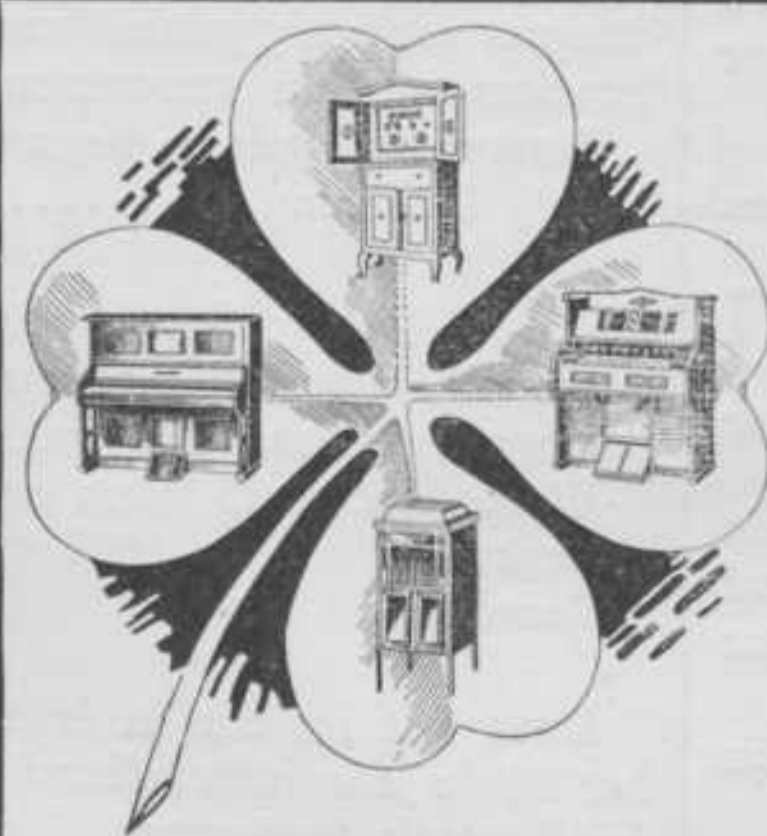
Prachtige sorteering

Tafelzilver

GROOTE KEUZE

RINGEN

Specialiteit in
MASSIEF GLADDE TROUW-
EN VERLOVINGSRINGEN

VRAAGT EENS AAN
hoe U door eenvoudig
huren eigenaar kunt
worden van een 1e klas
Piano, Orgel

Gramfoon of
Radio-toestel

Het is het klaverblad van vier
en brengt geluk in Uw huis.

Bezoekt eens zonder
verplichting onze
Toonzalen PEPPERSTR. 2-8-10

Voor Piano's, Vleugels en Orgels VOORSTRAAT 38-40

N.V. HEES & Co. - DELFT

GEDACHTEN EN GEDICHTEN

SINTERKLAASVERTELLING.

Marinus was zeer oud en kon zich niet meer herinneren, dat hij ooit ergens anders had gewoond dan in den afgedankten pulp-trog in een vergeten hoek van den warmen, dampigen paardenstal. Het was dan ook al bijna vijftig jaren geleden, dat het borstelige varken voor 't laatst uit Marinus' huidige legerstede zijn ochtend-drab gulzig opslobberde, en de kastelein van de uitspanning „In 't Wapen van Friesland” het menschlievende idee kreeg den toen reeds ouden en lastigen Marinus een vaste woonplaats te geven. En de oude knecht had zich aan zijn verblijf gehecht, aan de paardenlucht waarmee het geheel doortrokken was, aan al de vertrouwde geluiden, het gerammel van de halsters en het gestommel van de afgebeulde dieren.

Marinus was laarzenknecht. Bij zonsopgang sprong hij blijgemoed uit zijn leger, plensde beide knoestige voeten in de emmer water die naast zijn ochtendnap stond, zoodat de druppels vroolijk in 't rond spetterden, en at met graagte de goudgele watergruwel en de welriekenden aardappelbrei. Aan de spoeling roerde hij nimmer. Dan wisselde hij een vluchtige groet met zijn vrienden, de beesten die nog slaapdronken, en met de logge hoofden wiegend, begrijpend met de oogen knipten. „Dag Marinus” zeiden de beesten, en Marinus sloop de stal uit en de diensttrap op die hem op de lange gang bracht, waar de slaapkamerdeuren op uit kwamen en de schoenen der gasten zich in twee lange gelederen rijden, telkens een paar teere damesschoentjes naast een paar lompe heerenlaarzen.

Hier vond hij zijn dagelijksche werk, waarvoor hij de schamele kost en de simpele huisvesting kreeg.

Ook de schoenen waren zijn vrienden. Blij lachten zij hem tegen als hij in de vroege ochtend barvevoets de trap op kwam met zijn vurenhouten borstelkistje, de flanellen poetslap en de schoensmeerdoosjes. Allemaal lachten ze hem toe, de nieuwe bruinglanzende molières uit pure blijdschap, dat ze straks door zorgzame handen zouden worden ingewreven en ijdel zouden glimmen en blinken als kwamen ze pas uit de winkel; de oude rimpelige laarsjes uit vreugde over het weerzien van hun vriend, de schoenpoetser, die telken dage met zooveel teederheid de rimpels gladstreek en hun in 't geheel niet achter stelde bij de gloednieuwe praalhanzen.

En nooit dacht Marinus aan wat die schoenen hem zouden kunnen vertellen van het leven, het wilde leven daar in die groote stad, want hij was gelukkig. Ja, ik durf zelfs beweren, dat hij de gelukkigste mensch was op aarde. Zijn eenvoudige ziel kende slechts één verlangen, een verlangen dat hij reeds lang in stilte koesterde als een geliefd kind, waar hij 's avonds met een zekere wellust aan dacht, een verlangen waarvan de verwezenlijking voor hem het absolute geluk zou beteekenen. Hij wilde den pulp-trog bezitten, waar hij iederen nacht in sliep. Hij wilde hem koopen, maar hij had geen geld. Nooit had Marinus geld bezeten, hij kende er nauwelijks de waarde van, en dacht dat de pulp-trog wel duur zou zijn, heel duur zelfs, want het was de mooiste oude trog die op aarde bestond. En Marinus geloofde slechts aan dit bezit als aan een wonder.

Het was 5 December.

Marinus had Sinterklaas nooit gezien, maar hij geloofde er vast in, dat ééns de goede Sint op zijn schimmel het dak van zijn nederige stal zou bezoeken en dat zwarte Piet door de schoorsteen koek en marsepijn zou strooien.

Marinus bezat geen schoenen. Hoe gaarne had hij ze buiten gezet met een bosje stroo voor het paard en een stuk roggebroad. Maar boven op de gang stonden zijn vrienden, de schoenen en laarzen der gasten, stil te wachten op het oogenblik, dat een milde, witkantgemouwde hand er de heerlijkheden der aarde in zou strooien. Het waren allen de schoenen van Marinus.

's Nachts werd hij wakker door een hevig gestommel en hij meende al dat zijn droom eindelijk in vervulling zou gaan, maar het was een late gast, die blijkbaar met eenige moeite zijn kamer in de uitspanning zocht.

„Sinterklaas zien en dan sterven!” dacht Marinus en sliep weer in.

Dien dag liep dronken Toon lallend door de straten. Zijn hoed stond scheef achter op zijn kop en een ondragelijke stank kegelde uit zijn scheef open hangenden mond. Wanneer hij met zwaaiende passen aan kwam verborgen de jonge vrouwen zich ijlings in de portieken der huizen of vluchtten de winkels binnen, de kinderen klemden zich verschrikt aan moeders boezelaar, en de mannen balden de vuisten en blikten hem donkerdreigend tegemoet of schudden meewarig de wijze hoofden.

En dronken Toon lalde maar, brakend en kwijlend en waar zijn speeksel neerkwam, krulden de grassprietjes zich hulpeloos in het bijtend vocht, en kreunden in stervenskramp. Maar de dronken-lap zag het niet en trad hen met zijn grove bevuilde laarzen. Hij zag niet hoe binnen in de huizen de gezinnen bijeen zaten in het gezellige lamplicht, verbijndend de komst van den goeden Sint. Hij zag niet hoe de gezichtjes der kinderen rood gloeiden van verrukking over het mooie speelgoed en het heerlijke suikerwerk dat de heilige man voor hen had meegebracht en hij slenterde maar van de eene kroeg naar de andere.

Tot in zijn beneveld brein een afschuwelijk plan ontstond, want Toon was een slecht mensch.

In een groote stad gebeuren wel eens slechte, heel slechte dingen. Gij en ik, Lezer, denken daar maar liefst zoo weinig mogelijk aan. U begrijpt misschien wel wat ik bedoel. Er zijn in een groote stad verderfelijke huizen, ja soms zelfs heele verderfelijke straten.

Toon had 70 gulden bij zich en hoewel hij erg dronken was, begreep hij, dat hij deze bij de uitvoering van zijn booze plan wel eens kon kwijtraken, want wie zich in slechte buurten waagt, loopt altijd kans bestolen te worden. En met de aan zoovele verdorven lieden eigen intelligentie, bedacht hij een zeer vernuftige bergplaats voor zijn geld. Gij of ik, Lezer, zouden daar nooit aan gedacht hebben. Wij zouden trouwens nooit in dergelijke omstandigheden geraken. Toch zal ik U vertellen, waar Toon zijn geld stopte — (je kunt nooit weten) —: Hij stopte het in zijn schoen!

En diep in den nacht kwam de kastelein van „het Wapen van Friesland” uit zijn bed om de dronkenlap in te laten, die vloekend op de stoep stond en nachtlogies eischte. Nog lang werden de gasten uit hun slaap gehouden door het lawaai, dat de laatkomer maakte, en iedereen was blij toen de geweldige klap, waarmee de schoenen op het portaal geslingerd werden, een einde aan het nachtruoer maakte.

En Sinterklaas kwam.

Bij zonsopgang vond Marinus 70 gulden in een bemodderde schoen. De oude laarzenknecht had hiermee het hoogste geluk bereikt en stierf terstond.

De 70 gulden nam hij mee in zijn graf, daar niemand vermoeden kon, dat de oude man ooit eenig geld bezeten had.

DE ONBARMHARTIGE SCHOENMAKER.

Kerstmis naakte. Onder de loodgrijze winterhemel lag de wereld witgemarmerd en zoo. Of eigenlijk nog niet, want in de hemel, waar ze er niets van begrepen, hadden ze absoluut vergeten om met sneeuw te werken en dus scheen 't wel een raar feest te zullen worden. Ja, de weilanden praalden zelfs nog in hun groensmaragden glans en de straten lagen bruingebloekerd onder late herfstbladeren. Er heerschte een reuze stemming en zelfs Brampie met zijn draai-orgel met Kerstliederen vermocht de aandacht niet te trekken. Een verblijnd teeken.

In een prachtig schilderachtig gelegen slopje woonde Klaas met zijn vrouw en zijn vijf kinderen. Klaas was heel arm en dus gelukkig. Hij werkte van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat en zong den heelen dag zijn vroolijk lied. Klaas was natuurlijk schoenmaker.

En heel aan 't andere eind van de stad stond, in een stijve sombere buurt, een leelijk groot huis, een flatgebouw, met liften en centrale verwarming en moderne sanitaire inrichting. Daar woonde de familie Dressels.

De familie Dressels was heel rijk. Daar werd nimmer gezongen, alleen bij de Kerstboom en in de keuken (er waren Deutsche dienstboden), maar verder nooit, want de ouwe heer Dressels had zooveel geld, dat hij den heelen dag moest tellen en daarbij raakte hij gauw in de war.

De heer Dressels nu zat met al zijn geld en was natuurlijk zeer ongelukkig. Graag zou hij al zijn bezit hebben weggegeven, maar wie wilde dat nu hebben, elk arm mensch was immers veel te gelukkig en tevreden. En nu wilde het maar niet koud worden, terwijl de centrale verwarming al volop brandde, zoodat het binnen om te stikken van benauwdheid was. Zoo dolgraag zou hij met zijn familie weer eens een echte ouderwetsche Kerstmis willen vieren, maar hijzelf kon niet van zijn geld weg en zijn vrouw durfde met dit weer geen boodschappen doen, de mode gedoogde

geen dunne mantels in 't hartje van den winter en in een bontmantel was 't niet uit te houden. Als hij dan aan tafel weer de bleeke droeve gezichtjes van zijn twee zoontjes zag en ze haast fluisterend smeekten om óók een Kerstboom, dan sprongen de tranen hem dikwijls in de oogen. Hij wist wel hoe ze zich soms stilletjes in een van de auto's naar de arme buurten lieten rijden en daar hun oogen uitkeken naar al die arme kinderen, die mochten doen en laten wat ze wilden en zelf hun Kerstboom gingen plukken in de bosschen.

Waarom waren dié menschen alleen zoo gelukkig, waarom mochten zijn aandeelen aan de beurs niet eens plotseling kelderen, zoodat hij en zijn heele gezin met één slag arm werden en in ook zoo'n mooi gezellig slopje konden gaan wonen.

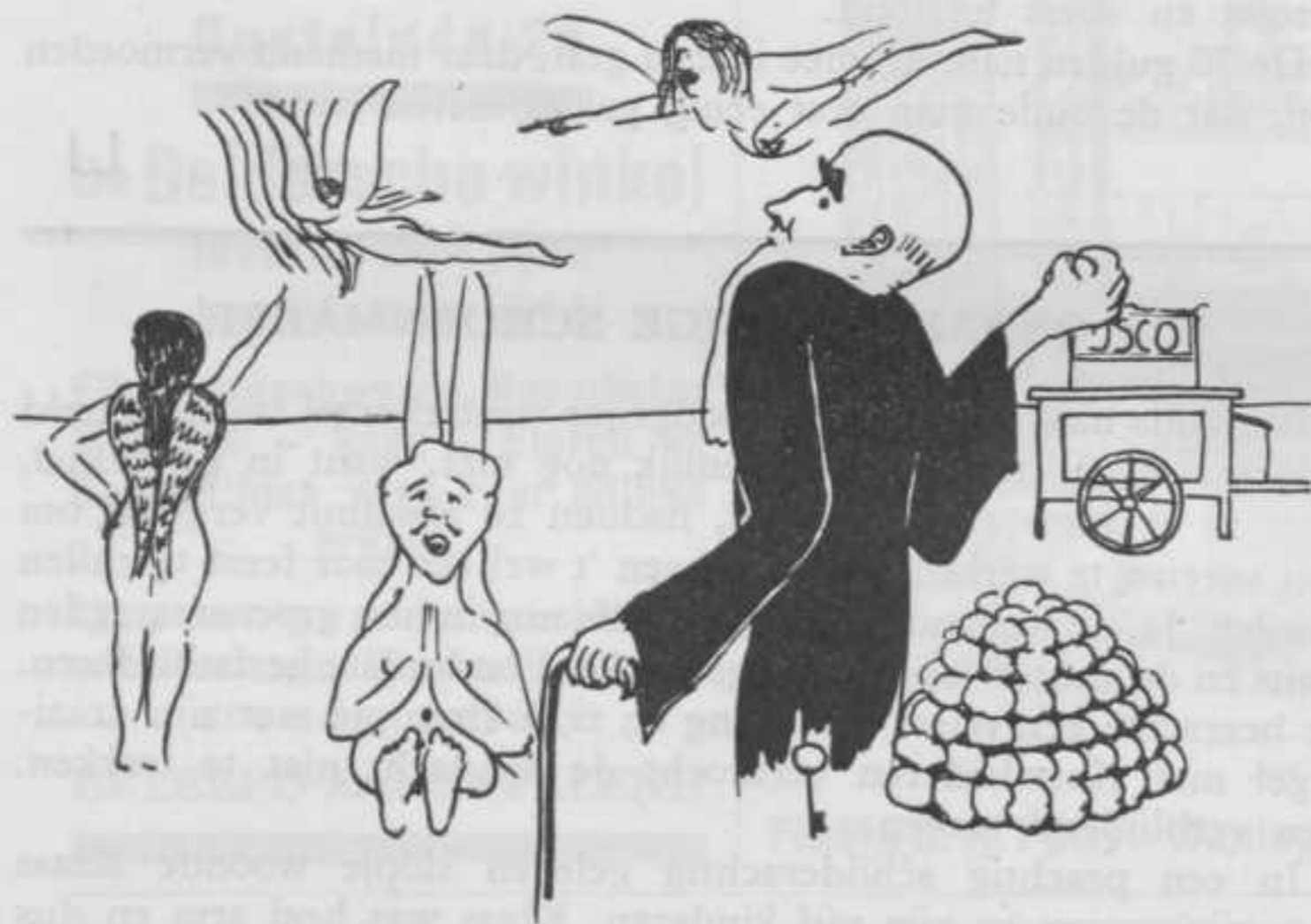
Ach lieve lezer, was Klaas wel heelemaal gelukkig in zijn armoede?

In zijn huis stond een lief klein Kerstboompje met een enkel kaarsje eraan, zijn kinderen waren vrij en onbezorgd, maar toch was er soms een klein stemmetje in zijn hart, dat piepte: „je bent een egoïst, een leelijke, slechte egoïst Klaas!”

Maar Klaas luisterde niet naar het stemmetje en boos joeg hij telkens de lange, zware auto's weg als ze voor zijn deur stonden en de rijken stil luisterden naar zijn luid gezang.

De Kerstavond kwam en in den middag stuurde Klaas zijn jongste zoontje uit om de gerepareerde schoenen weg te brengen.

En net toen de jongen heel in 't andere eind van de stad liep, waren in de hemel al de niets begrijpende obscuurlingen eruit gebekt en heerschte er al spoedig de ware sneeuwjoelstemming.

En nu lag dan werkelijk de wereld witgemarmerd onder de loodgrijze winterhemel en nog altijd donderden de sneeuwvlokken in pijlsnelle vaart op de straten.

Eerst trachtte de kleine Klaas zich nog schrap te zetten tegen de fel oplaaiende wind, maar al spoedig fladderde hij als een veertje door de straten, rolde als een bal door de kokende sneeuw-massa's en kwam ten slotte met een smak op de stoep van een groot huis terecht. Bewusteloos bleef hij liggen.

Toen een kwartier later mevrouw Dressels met een versche Kerstboom thuis kwam, gehuld in een van haar laatste bontmantels, vond ze op de stoep het arme ventje liggen.

Een oogenblik welder in haar hart de begeerte op hem met haar fijne Russische laarsjes weg te schoppen, maar meteen kreeg het medelijden in haar hart de overhand en met eigen handen droeg ze hem naar binnen bij de kachel.

Maar toen nu de uren verstreken en de kleine Klaas na de sneeuwstorm nog altijd niet teruggekeerd was, ontwaakte een knagende onrust in de ziel van den schoenmaker. En luider piepte het stemmetje in zijn hart, het begon te krieschen en te schreeuwen, zóó

vreeselijk hard, dat hij tenslotte er niet meer bovenuit kon zingen en voortdurend van de wijs raakte. Toen liep hij hard de straat op, omdat hij bang was, dat iedereen thuis zou hooren, hoe het hem voor een gemeene egoïst uitmaakte.

Toen hij buiten kwam knetterden de sterren luid aan de nu heldere nachthemel, en de sneeuw fonkelde in de maneschijn. Maar hij zag of hoorde niets en rende maar voort door allemaal lange en vreemde straten, waar de menschen hem verwonderd nastaarden of verschrikt opzij sprongen bij het hooren van het afschuwelijk gepiep in zijn binnenste.

Tenslotte zeeg hij uitgeput neer op een ingesneeuwde brievenbus en het hoofd in de handen staarde hij wanhopig voor zich uit. Ach, wat had hij nu aan al zijn armoede, daar kreeg hij zijn kind niet mee terug. (Klaas was niet heelemaal slecht en hield wel evenveel van zijn kinderen als de rijke menschen). En al maar brulde het stemmetje in zijn hart dat hij een egoïst was, dat hij slecht was geweest jegens de rijken en dat dit nu zijn verdiende loon was. Toen begonnen er op eens allemaal kerkklokken te luiden: Bim, bam, bim, bam, kom dan, kom dan! Klaas uitte onwillekeurig een gesmoorde vloek, aan klokkengelui had hij steeds geweldig 't land gehad, dat bracht hem ook altijd zoo van de wijs bij 't zingen.

Maar juist op dat oogenblik viel de brievenbus onder den druk van de sneeuw om en tuimelde Klaas achterover op den grond en de klokken schenen te hoonlachen, de groote klokken: Ha, ha! Ha, ha! en de kleine klokjes: Hi, hi! Hi, hi! En toen voelde hij zich toch wel... voor de gek gehouden als 't ware.

Nu sprongen de waterlanders in zijn oogen en een heel groot brok smolt in zijn hart. Toen werd de wereld opeens heel anders voor zijn oogen, de klokken zongen blijde toonen en het mannetje in de maan glimlachte minzaam. En nu hoorde hij opeens in het huis, waar hij voor lag een bekende stem, die jammerde: „ik wil naar Pappa, ik wil naar Pappa!” Dat was kleine Klaas. „Da's ook toevallig”, vloekte groote Klaas en hij sprong op en drukte op een van de vele belleknopjes van het flatgebouw.

Kerstzangen stroomden hem tegemoet toen hij binnenging. Nog meer tranen sprongen in zijn oogen en snikkend prevelde hij: „ach toch niet alleen bij ons armen heerscht de ware Kerststemming, integendeel, juist hier bij deze rijken is zij te vinden.”

En tusschen dat alles door vertelde hij wat hij zocht. De portier knikte en klopte hem op den schouder, zette hem dan op de lift en even later stond hij in een hel verlichte kamer voor een geweldige Kerstboom, boordevol met allerhande bollen en bellen en sterren en kaarsen. En terwijl hij het kleine Klaasje dat hem in de arm was gevlogen, knuffelde en omarmde, greep hem een diep medelijden aan met deze ongelukkige menschen, die daar met zulke stralende gezichten zaten om hun rijke, onder de enorme last van versierselen krom hangende Kerstboom. Verlegen drukte hij ze de hand, stamelde woorden van dank met beschaamde oogen en een hoog roode kleur.

„O, goede lieden”, sprak hij dan, „wat heb ik jegens U gezondigd en U onrechtvaardig behandeld en gij zijt zoo goed voor mij geweest. O wilt het mij vergeven en geef mij de gelegenheid U alvast een blijk van mijn berouw en mijn dankbaarheid te geven.”

En hij schreed op de boom toe en begon haar te ontdoen van haar te zware last. Tientallen bellen en bollen en kaarsen en sterren haalde hij van de takken af en gewillig laadde hij zijn eigen zakken ermee, totdat hij zelf nu krom ging onder het gewicht en de boom fier en stralend recht overeind stond in de kamer.

Sprakeloos stonden de Dressels toe te zien en wisten geen woorden te vinden voor hun dank. Maar toen de boom eenmaal recht overeind stond konden zij een juichkreet niet onderdrukken en klaptten ze in de handen. En toen gaven ze elkaar allemaal een hand en zongen en dansten rond de stralende boom in vriendschap en verbroedering.

En toen het eerste sneeuwlokje schuchter het kopje boven de aarde hief, leefden de Dressels gelukkig en tevreden, bevrijd van hun massa's geld waarvan de schoenmaker hun uit dank ontlast had en was ook in Klaas' bestaan, hoewel hij in groote rijkdom leefde, het geluk teruggekeerd, omdat hij nu de ware vrede in zijn hart had teruggevonden.

A. v. A.

DE GASDIRECTEUR, DE KROEGBAAS, DE JOOD EN HET KERSTMANNETJE.

Over de wijde zee van daken lag de sneeuw. Zij viel — omlaag, omhoog, naar rechts — in donzig witte proppen. Soms nam een zuchtje van den wind wat vlokjes op, voerde ze schertsend mee in blijden rondedans. Dan liet hij ze los, de pluisjes vielen weer, doch kozen niet hun weg. Ze bleven hangen in de oogharen der menschen en legden wollige vachtjes op het smalle ruggetje van den hond Koos, die rillend stond te trippelen op zoo weinig pooten als hij maar kon. De overige hield hij in de lucht, die zacht was en goed, als echte Kerstlucht.

De klok van de Oude Kerk wees het uur; allengs begon het te somberen, en ook de straat waar Koos in stond, vulde zich

van lieverlede met den violetten schemer. Een oude schoft liep prevelend over de Dertienhuizen, door den goot, die dik onder de sneeuw lag. Toen gingen de lichten aan op de Cameretten. De Kerstnacht zette in.

„Wat heb ik aan al die winterpracht” zoo sprak mistroostig onze held, „de dichte wolken hebben goed sneeuwen, de milde oostenwind heeft goed blazen, de heilige nacht heeft goed komen om stilte te brengen en liefde naar liefdadigheid en vermogen. De goede lieden zitten thuis rond den Kerstkrans, de dieven drinken brandewijn of volbrengen in de schemering hun schandelijk werk, de vromen bidden in de kerk en doen wat van hen verwacht wordt. Voor mij is de avond als de andere. Het werk, dat eens het mijne was ontvlucht mij waar ik ga, geen huis, geen kinderen, noch slaapstee, niet eens wanten heb ik. Mijn spoor in de sneeuw is als dat van twee mollen die kruipen langs het pad, mijn oogen tranen...”

Hij had een langen stok in de hand met aan het eind een haak; en ook aan de rest van zijn uiterlijk kon men wel merken, dat het een oude lantaarnaanstecker was. Een pet, een jas, een broek. En steeds klaagde hij. Aan ieder die het hooren wilde, vertelde hij van zijn verdriet, van den gasdirecteur die hem zijn werk ontnomen had en van zijn vrouw die toen gestorven was en dat hij geen huis had en geen geld. Maar nu, in den winter, als alle menschen snel voorbij liepen, zich haastend naar hun haard waar de vriendelijke geur van Kerstgans hen verwachtte, als niemand opkeek van de gladde straat om hem te zien, dan klaagde hij maar in zichzelf. En dat was bijna even prettig. Geruimen tijd had hij nu reeds geloopt, straat in straat uit. En voor hem uit steeds waren de lantarens aangegaan. O, soms bij straten tegelijk! Als hij een steegje uit kwam sluipen, in een donkere straat, de lange haak gereed in zijn rechterhand, dan zag hij hoe reeds een lantaarn om 't hoekje gluurde en dan een teeken gaf. Flits! was hij aan en dan meteen alle lantarens uit de heele straat. De oude schoft zuchtte dan slechts en klaagde weer. Hoevele jaren was dit nu al zoo, avond aan avond. Een waarlijk ongelukkig man was hij, zelfs in zijn werk kon hij geen geluk vinden! Hij die zoo zielsveel van de menschen hield, en van het licht, hij die zoo zielsgraag elken avond de wegen zou verlichten van zijn broeders, ach hij was maar een zwak oud man. Wat kon hij doen tegen den machtigen gasdirecteur, die slechts uit winstbejag en niet uit liefde het goede licht weg gaf bij straten tegelijk. Zoo sprak hij.

Ach lezer, geloof hem toch niet, geloof ook de menschen niet, die in hun deurtjes stonden en smalend zeiden als hij voorbijkwam: „Zie, daar gaat een oude man. Hij hield zoolang den lantaarnaansteckerstok in zijn rechterhand, tot deze stijf was en niets anders meer vasthouden kon. Thans is hij tot niets nut en weet toch niet van sterven.” De lieden zijn slecht, die zoo spreken. Toe, lezer, geloof mij. Ik weet dat hij in 't geheel niet wilde sterven. Hij hield van zijn leven, van de steeds nieuwe verdrietigheidjes die de volgende dag weer zou brengen en van zijn deerniswekkende ellende. Nog meer hield hij van 't medelijden der menschen en van zijn succes bij de bagijnen. Was er iemand in heel Delft, die er zoo miserabel aan toe was als hij? Hij liep met zijn koude en havelooze gedaante te pronk als een goed V. C. S. B. er met zijn zielsproblemen en koesterde in stilte met liefde elke vernedering die het lot hem aandeed en kweekte met zorg de kleine wondjes die de dagen sloegen. Zóó leefde de oude schoft; zoetjes aan, verdrietig en vergenoegd.

Hij had dus reeds geruimen tijd geloopt dien avond. De sterren schitterden, het was immers de Kerstnacht die hem omringde? Daar kwam ook al het Kerstmantje aan, dat juist de Dirk Langedwarsstraat in wilde slaan, toen het onzen held in het oog kreeg. Hoe knerpten zijn veerende pasjes vroolijk over de natte sneeuw, hoe schalksch stonden zijn oogjes toen het op hem toestapte. „Hola oude vriend, nog zoo laat op het pad?” „Ach Kerstman, laat mij met rust, ik heb werk te doen — een hooge roeping — ik heb geen tijd voor Uw vergulde okkernoten.” De Kerstman kreeg een kleur: „Ik heb wel beters in mijn mars dan okkernoten! en wat is dan wel Uw roeping?” „Ik breng den menschen rust, ik steek de lichten op, dat dieven niet hun schandelijk ambacht kunnen oefenen. Ik ben lantaarnaanstecker.” Heel stil en eenvoudig zei hij het, als was het niets bijzonders. „Maar de lantaarns branden allemaal! zoover als ik geloopt ben van vlak bij mijn huis! Ik woon in de Oostpoort.” „Ach Kerstman, dat is het immers juist”. En wilde doorloopen, verdrietig over zóóveel misbegrijpen, doch hij bedacht zich. Het was een meewarig man, die voor hem stond, hij zou hem zeker aanhooren als hij wat voor hem klaagde. En zoo vertelde hij van wát hem al niet schortte. Weer nam hij zijn langen lantaarnhaak op en begon reeds weg te schuifelen, toen de Kerstman, die maar ééns in 't jaar de menschen ziet, zijn tranen afveegde met een droog slipje van zijn baard en zei: „Het is veel, maar ik heb alles bij me geloof ik.” Hij zette zijn zak neer, midden op de Houttuinen onder een lantaarn en pakte alles uit wat de oude schoft behoefde om gelukkig te zijn. Daar stond een huis en een gezellig haardvuur, warme wanten en een pijp tabak en kijk, daar kwam zijn vrouw in de deur staan, zóó als ze er had uitgezien, toen hij als jong civiel ingenieur haar voor het eerst gezien had. „Nu zal ik nog wat lichten voor je uitblazen”, zei het Kerstmantje, „een heel rijtje.” De oude schoft hoorde het niet meer, hij lag op de straatsteenen van de

Houttuinen, want wat zijn doode lijf aan warmte nog had overgehouden, had om hem heen den sneeuw doen wegdoeien en had zijn voddig lichaam in een plas gelegd. „Dem war nicht mehr zu helfen”, sprak gelaten het Kerstmantje en nam zijn roode mutsje af. Als het heel ernstig werd, sprak het altijd Duitsch.

Een enkele late wandelaar die voorbijkwam en onzen held zag liggen temidden van de gaven, sprak „arme oude man, Uw geluk kwam te laat”, hij wendde zijn gezicht naar den hemel, die zachtjes regende en zeide „Uw wegen zijn onnaspeurlijk.” En een andere versnelde zijn passen en zeide: „Gij arme oude man, ge hebt Uw geluk niet kunnen torsen. Wie doet ook zoo stom een debiel mantje zóóveel opeens te geven.” Hij rukte zijn slappen hoed over de oogen en gromde een leelijken vloek. Geloof hen niet lezer! ze liegen! allemaal. En ook gij Kerstmantje, goedig dommertje, ge hebt er niets van begrepen.

Later kwam er een jood langs en stopte zijn zakken vol met wat daar lag, en nam het mee naar huis voor zijn kleine vieze kindertjes, die reeds allen op hem leken. Hij wist van geen heilige nacht. Hoe zou hij ook? Zijn ouders hadden hem er niets van verteld. Zoo zijn de joden.

In de Dirklangedwarsstraat tegenover de melkfabriek leefde een rijwielhersteller. Het was een beest, een woestaard, ja dat was hij! Toen hij nog jong was had hij een lieve vrouw en zeven kindertjes, die altijd dartel dansten door zijn winkel. De oudsten hielpen hem bij zijn werk en verloren kogeltjes in de retige vloer en de jongsten verstopten de ventielslangetjes en de solutie, en mèt hen was hij dan vroolijk. Er gingen toen veel fietsen stuk en hij had volop werk. Nooit was hij slecht gehumeurd en reeds lang vóór twaalfen des ochtends floot hij zijn luimige liedjes. Toen stierven zijn kinderen. En ook zijn vrouw; die stierf van verdriet. Hij trouwde met de dochter van 't Haasje, maar hij was lang zoo opgewekt niet meer als vroeger en schopte wrevelig tegen de fietsen die met hun trappers zijn schenen bezeerden, of zich op andere manier kwaadwillig tegen reparatie verzetten, en de dochter van 't Haasje, die anders misschien wel met 'n student had kunnen trouwen, kreeg gauw genoeg van haar nukkigen rijwielhersteller, en liep weg. Lezer gij zult uitroepen: Is er dan geen rechtvaardigheid meer op de wereld. Ach, er zijn nog zooveel schoonere dingen dan rechtvaardigheid, de naastenliefde, en de vredesgedachte, doch wat zou dat in een geval als dat van onzen jongen held. Er hing hem nog meer boven het hoofd. Eens op een nacht toen hij zich moegeweend had, en in slaap gevallen was, kwam er een dief en stal alle rijwielen die hij in zijn werkplaats had staan. Den volgenden morgen kwamen de eigenaars van de rijwielen en wierpen den armen rijwielhersteller in de gevangenis. Sla thans niet Uw armen in elkaar, zeg niet: „Dat kan niet!” „Het is niet waar!” Misschien is het niet waar, maar is het niet afschuwelijk van zóó dichtbij een jong bestaan te zien verminken door het leven?

En wanneer reeds U de tranen stroomden over 't gezicht, U, die op elk oogenblik „de Spiegel” dicht kunt slaan en ver van U werpen, hoe moet het mij dan wel te moede zijn? Mijn goede jongen, jij hebt niets misdaan, je bent alleen het mikpunt van het lot.

Houd je thans gek, fietsmakertje, een zware tijd breekt voor je aan! Het Kerstmantje kwam langs het huis van den rijwielhersteller. Het gluurde naar binnen; wat was het er koud en onherbergzaam! Hij was dan ook een dief die daar woonde, en een zatlap en dat was slecht van hem, zoo dacht het kereltje, maar hij was ook arm, en dat was goed. Het zou hem geen geld geven, en geen geschenken, die zou hij maar verbrassen; het zou zijn huiskamer gezellig maken en bewoond, zoodat hij weer een goed mensch kon worden als hij thuiskwam. En uit zijn zak haalde het een kerstboompje met kaarsjes, stak ze zorgvuldig aan en hing een schat van roode en blauwe ballen aan de twijgen, zette het boompje op den tafel, midden in de kamer.

INSTITUUT VOOR OOGONDERZOEK

ONDER LEIDING VAN DEN
HEER H. BERTEL, ARTS

SPREEKUR VAN DEN ARTS
ALLE WERKDAGEN 's-MIDDAGS
van 2 tot 5 UUR
CONSULT F 1.00

NIEUWSTRAAT 2 - DELFT
H. BERTEL, ARTS - L. M. VAN TETTERODE, OPTICUS

Steeds zat hij op zijn brits te peinzen en toen hij klaar was wist hij: „Mij zullen ze bestelen, en ik arme ploert, zal daarvoor lijden! Dat nooit meer!” Maar al te gemakkelijk vergat hij de goede lessen uit het zwarte boekje. In 't kort, hij werd een zwijntjes-jager, een die fietsen steelt. En ook werd hij de woestaard en het beest uit de Dirklangedwarsstraat, dat wij allen kennen. Niets was er meer op de heele aarde, wat hem lief was. En op Kerstavond had hij ook zijn laatsten Engelschen sleutel naar den jood gebracht, om zelf brandewijn te kunnen drinken in de kuil.

Toen de opbrengst van den Engelschen sleutel was verzopen, liep de rijwielhersteller zwalkend en hikkend naar huis. Het duurde lang eer hij de honderd passen had gedaan, want op het steile bruggetje bij Bethel was hij uitgegleden en maar blijven zitten op de laagste tree totdat de koude door zijn broek gedrongen was. Toen, plotseling, kwam er een angst over hem, een dom en onverklaarbaar gevoel van vrees, niet voor zichzelf, o nee, want wat kon hem nog gebeuren? Waarom verhaastte hij zijn schreden? Hij kon er zich geen rekenschap van geven. Hij holde bijna! Hield dan zijn passen in. Hij schaamde zich voor zichzelf. Bruut, gewetenloze woesteling, van waar toch deze menschelijke gevoelens? Om U vóór te blijven lezer, heb ik U verzwegen, dat er toch iets was op de wereld, wat deze mensch nog liefhad. Het waren zijn duiven. Twee witte duiven bezat hij, en alles wat hem restte van teederheid en overgave en warme menselijkheid, sto tte hij daarop uit. Zij hadden een kooi, en die hing midden in de kamer. Het was een onverklaarbare bezorgdheid om zijn gevederde vrienden, veel meer nog dan de brandewijn, die zijn hart zoo snel deed kloppen.

Hij stormde den hoek om van de Dirklangedwarsstraat, stiet de deur open — dààr, midden in de kamer laaide hel een denne-boompje . . . daarboven, roerloos en verkoold in 't ijzeren raster-kooitje . . . hij trapte den tafel met den boom omver, zijn kleeren vatten vuur. Buiten bezinning rende hij naar buiten, de wakkere windtocht in het steegje deed zijn flanken lustig opvlammen. Bezeten van verdriet en hitte raasde hij door de Dirklangedwarsstraat, hij keek niet — liep maar. De steenen hielden op — hier kwam niets meer — dan . . . opeens, het water. Het had hem niet gelokt, het water, met zijn mysterieuze kleur, zijn gitzwarte diepte vol Kerstnachtsterren, niets van dezen voorpret van een die zich verdrinken gaat was onzen held gegund. Hij sribbelde nog wat tegen, maar ach, zijn voeten zaten reeds vast in den brei die de bodem is van de Oude Delft. Hij is nooit gevonden. Alleen soms bonst een schuit met den bodem tegen zijn hoofd. — Dan vloekt de schipper.

Hoe gaarne lezer, had ik het U bespaard te vernemen, dat de duiven van onzen onfortuinlijken rijwielhersteller op het oogenblik van zijn ondergang niet dood waren, alleen verdoofd, en dat zij pas wat later een zeer natuurlijken hongerdood vonden, daar in het midden van de kamer.

Dien avond liep het Kerstmannetje nog langen tijd door 't stille stadje, kwistig verdriet en ellende en dood om zich heen strooiend.

En eenige malen ontmoette het in de vredige straten een luidruchtige trits van pierwaaierende nachtbrakers; het waren de gas-directeur, de kroegbaas uit de kuil en de jood, drie lieden, die hun geluk hadden gebouwd op het bloed en de tranen van menschen, en het dacht: Daar rust geen zegen op hun vreugde. —

Doch wat gaven de drie slampampers erom, die zwaaiden door de groote stilte en slechte studentenliederen zongen door de heilige nacht. Zij waren jong en vroolijk en hadden heel veel geld. Zij keken even naar omhoog en lachten de sterren uit. Wat gaven zij om zegen voor hun vroolijkheid en scherts.

Maar wij, lezer, gij en ik, die weten wat ie waard is, lachen in ons vuistje.

O.

UW ADRES voor
SIGAREN EN
SIGARETTEN
is ALLEEN

Sigarenmagazijn
ARENA

Binnenwatersloot 32

Wij noteeren voor onze sigaretten de laagste prijzen. Doozen van 50 en 100 stuks steeds voorradig.

Import Sigaretten en Sigaren uit le klas fabrieken
Uitgebreide
Postzegelhandel.

HOFLEVERANCIER
VAN H. M. DE KONINGIN

Steeds eerste kwaliteit

Levert U de

Luxe Brood-, Koek-
en Bescuitbakkerij

A. W. UNGER

Markt 21 - Tel. 222

Uw keus
Uw smaak
Uw belang
Uw voordeel
VINDT U BIJ
'T PRINSENHOF
SCHOOLSTRAAT 12
TELEFOON 1305

Wij garandeeren U naast prima kwaliteiten, steeds versche artikelen tegen concurrerende prijzen.

Boekhandel J. D. HEINECKEN v/h J. C. BOK
HIPPOLYTUSBUURT 4 — TELEFOON 634

VOOR DE
KERSTMIS

Ruime keuze, Hollandsche, Engelsche, Fransche en Duitsche Romans.
Mooie sorteering postpapier
Belast zich met de levering van **STUDIEBOEKEN**
Groote leesbibliotheek met meer dan 1800 boeken.

A W. B. WOUTERS Jzn.
A
N
T
I
Q
U
A
R
I
A
A
VOORSTRAAT 77 T

**BANKETBAKKERIJ
CHOCOLATERIE**

A. Q. v. d. ZIJDE

VOORSTRAAT 104
DELFT
TELEFOON No. 1046

**CONSERVATORIUM
VOOR MUZIEK**

ROTTERDAMSCHER WEG No. 1 — TELEFOON No. 11
DIRECTEUR: JAN KEYZER

Hervat of begin heden Uw lessen in Piano, Viool, Cello, Orgel, Solozang en declamatie.

Inlichtingen aan het Secretariaat van 9.30-5.30 en Vrijdagavond van 7.30-8.30

RED. J. 'T HART
OUDE DELFT 88
TELEFOON 678

**DE NIEUWSTE
DANSMUZIEK**
op
gramfoonplaat
en bladmuziek

Agentschap:
„His Masters Voice”

TECHN. HOOGESCHOOL

Private Promotie.

Ter verkrijging van den graad van doctor in de technische wetenschap zal de heer Charles Henricus Johannes Wilhelm, Mijningenieur, op Donderdag den 20sten December 1928, des namiddags van drie tot vier uur, in de vergaderzaal van den Senaat, Oude Delft No. 118, tegenover eene commissie uit den Senaat der Technische Hoogeschool, een proefschrift en stellingen verdedigen, beide goedgekeurd door den Promotor Prof. Ir. H. F. Grondijs.

De titel van het proefschrift is: „De tinertsafzettingen van het eiland Singkep en de genese der alluviale afzettingen.”

T. K. L. SLUYTERMAN, *Rector-Magnificus*.

Prof. Ir. G. Diehl maakt bekend, dat hij verhinderd is tot nadere aankondiging college te geven wegens ongesteldheid..

Prof. Dr. C. H. van Os maakt bekend, dat hij op Dinsdag 11 December 1928 zijn college zal hervatten.

Geslaagd voor het candidaats-examen voor Bouwkundig ingenieur: C. C. Smit.

Nederlandsch-Amerikaansche Fundatie.

De wetenschappelijke commissie der Nederlandsch-Amerikaansche Fundatie verzoekt studenten aan de Nederlandsche Universiteiten en Hoogescholen (met inbegrip van pas afgestudeerden), die in 1929 gedurende eenige maanden hunne studiën zouden wenschen voort te zetten in de Vereenigde Staten, zich, met opgave van hun tot dusver afgelegde studiën en met eenige omschrijving van hun studieplan in Amerika, onder overlegging van aanbevelingen, vóór 15 Januari a.s. schriftelijk aan te melden bij den secretaris der commissie, Professor Dr. Ir. H. A. Brouwer te Delft.

Aan een beperkt aantal wordt door de Fundatie steun verleend, welke in hoofdzaak uit vergoeding der reiskosten zal bestaan. Ook voor studeerenden die geen subsidie begeeren, bestaat gelegenheid om van de aanbevelingen der Nederlandsch-Amerikaansche Fundatie gebruik te maken.

In verband hiermede wordt verzocht, tevens op te geven of een uitzending al dan niet van het verlenen eener subsidie afhankelijk wordt gesteld.

REPETITOREN

ELECTROTECHNIEK voor E, C, W & S bij Ir. W. de Boer, Juliana-laan 8, Delft.

NATUURKUNDE EN THERMODYNAMICA bij Dr. W. J. Mander-sloot, Geverts Deynootweg 135, Scheveningen.

TOEGEPASTE MECHANICA voor E. W. S. en M. bij Ir. J. J. Koch, ass. T. H. Hugo de Grootstraat 79, Tel. 330, Delft.

THEORETISCHE MECHANICA, KINEMATICA EN TOEGEPASTE MECHANICA bij Ir. R. J. Legger, ass. T.H. Toegep. Mech., Rotterdamse weg 9, Delft.

LANDMETEN, WATERPASSEN, KL. VIERKANTEN bij Ir. E. W. A. Staring, Primulastraat 34, Den Haag.

WISKUNDE, NATUURKUNDE, MECHANICA, KL. VIERKANTEN bij Dr. Ir. E. H. M. Beekman, Maarten Trompstraat 25.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij A. Th. Sedee, Leeraar R. K. Gymnasium, Waalsdorperweg 37, den Haag.

WISKUNDE, ook BESCHRIJVENDE MEETKUNDE bij Ir. W. J. Vollewens, c.i., (oud-assistent T. H.) Alexanderlaan 5 te Rijswijk (Z.-H.).

(Buiten verantwoordelijkheid van den schrijver).

OROLOG.

Gij Oorlog, Gij Vernietiger van alles wat stoffelijk is, Gij Geestelijke-Revolutionair, die vrienden tot vijanden maakt, de maatschappij ontwricht, waarom keert Gij zoo regelmatig terug in de Evolutionaire ontwikkeling van de wereld om ons steeds weer te begeistere met Uw gedachte, om ons steeds weer op te zweepen tot we waanzinnig zijn en dan met graagte Uw wil volvoeren.

Ja zeker, met graagte, niet allemaal, want velen zijn bang, bang om hun leven te verliezen, om hun dagelijksch geluk prijs te geven, misschien bang voor den Dood. En ook zij niet die de resultaten van Uw werk zien, de chaos dien Gij sticht, het Geluk dat Gij verwoest.

Het is nog zoo kort geleden dat wij Uw kracht gevoeld hebben, misschien niet aan den lijve, maar Uw destructieve gedachte heeft ook ons niet met rust gelaten, heeft ook onze gedachten beïnvloed.

Wij vinden den Oorlog vreeselijk, we hebben er van gehoord, gelezen en gezien, we hebben wellicht menschen gezien en gesproken, die onder Uw banier Uw gedachte vervuld hebben, en toch, toch komt Gij weer, weer zult Gij de wereld tot één vlamme fakkelt maken, Haat, HAAT zult Gij strooien te midden van vreedzame lieden, en zij zullen het opnemen in hun hart en weer zult Gij zegeviereren.

Maar die Godsgedachte dan, die Liefdewil, waar — waar is die, kan dat zoo maar verdrongen worden, is die dan weg, laat die ons dan los, om ons te laten vallen in de monsterachtige klauwen van den Oorlog?

Wij kennen dat begrip niet meer om, evenals de Noorsche mythen ze ons toonen en de Brahmaansche godsdienst ze heeft, de Al-Godheid te zien als Schepper, Onderhouder, Vernietiger. Sjiwa de Vernietiger, die ik mij voorstel als drager van de Oorlogsgedachte.

De Christelijke Leer heeft zijn God in de gevallen Engel Lucifer, de Satan, hij die ons den strijd geeft, om te komen tot hogere kennis, zoowel van mensch tot mensch als van massa tot massa.

Strijd — hebben we dat niet altijd en is dit eigenlijk niet iets wat in ons zit?

Strijd om te leven, strijd om vooruit te komen, strijd wanneer we van gedachten wisselen met anderen, steeds weer vinden we strijd, het „nee” en het „ja” aan twee verschillende zijden — zien we dit niet in de Natuur dagelijks om ons heen en wat zijn wij anders dan een struik van die Natuur.

Neen — strijd zal er zijn — steeds, omdat dit de school is, waardoor we kennis op doen en slechts door meerdere kennis komen wij nader tot elkaar, nader tot Hem, vanwaar de Natuur en dus ook wij de oorsprong hebben.

Maar dan is er toch nog dit, wat in tijden van overpeinzing aan ons opdringt. Is het in die strijd, die in het klein tusschen twee menschen en in 't groot tusschen twee massa's van menschen, nu noodzakelijk, dat wij elkander vernietigen, en de strijd uitvechten met een geraffineerdheid zoo angstwekkend en gluiperig —?

Langzamerhand heeft de mensch zich geëvolueerd om bij den twist elkaar niet direct in de haren te vliegen en het doodslaan is tot misdaad geworden, ligt het nu ook niet op den weg van de Evolutie, en zijn wij dat zelve niet, om die Oorlog, dat barbaarsche zoeken naar evenwicht terug te brengen tot een hooger plan?

Maar ik ben wellicht een dwaas om daaraan te denken, vooral nu, omdat de heele wereld vol is van Wapens die goed ingevet staan te wachten of waar zoo nu en dan wat mee gespeeld wordt om toch vooral niet te vergeten, hoe zij gebruikt dienen te worden.

Neen, wij zullen het nogmaals beleven in al zijn kracht, en heusch dit duurt niet lang, zie om U heen, hoe alles zich richt naar strijd, ondanks alle middelen om toch gespaard te blijven van een Oorlog.

Er is volgens mij maar één oplossing: Ontwapening.

Niet door één land, ook niet door twee, maar door den Oorlog zelf, een Vernietiging zoo groot en waanzinnig, dat zijn voorspel gehad heeft in 1914.

We zien het in alles, in de geheele maatschappij voelen we het aan, dat er wat gebeuren moet, het evenwicht is verstoord — de tijd verstrijkt — dra slaat de klok en vluchtig slaan we een blik in onze Inventaris en wachten!

v. ES.

OVER BETT UND SOFA EN DE HEER BLS.

Het is met de film als met de muziek: men ziet of hoort een werk, doet impressies op en oordeelt, dat de avond al of niet goed besteed was.

Geen mensch, die van muziek weinig of niets weet, die onmuzikaal is dus, zal er over denken welk blad dan ook met een muziek-critiek te vereeren. Geen mensch ook behoorde er te zijn, die onfilmisch is (ik geef het woord voor beter), maar desalniettemin over de film gaat schrijven. Hoogstens kan men zeggen: ik vond het mooi of ik vond het leelijk, maar dit is dan vervelend en onbelangrijk. Zoodra men echter, van de film geen begrip hebbende, gaat pogen een serieuze filmcritiek te geven, loopt het spaak.

Dat de heer Bls. tot de heele volksstammen behoort, die over de film maar liever moesten zwijgen, wisten we reeds door twee vroegere besprekingen, die wedijverden in inferioriteit. Dat hij het onderwerp film verder uit zijn geestesproducten zou weren, hoopten en verwachtten wij dan ook.

Helaas, het heeft niet zoo mogen zijn, de heer Bls. heeft wederom een ongezoekte gelegenheid laten voorbijgaan, zijn mond te houden en bovendien: nimmer nog stapelden zich de malligheden tot zulk een schrikwekkende vaalt op als nu.

In vermeerdering met vroeger hinderen hier twee criteria van onbegrip, in de eerste plaats film-onbegrip, in de tweede plaats onbegrip der Sovjet-mentaliteit. Ik volsta met van ieder een voorbeeld te geven.

„De aankomst van den trein in Moskou miste het tempo, de oorspronkelijkheid van beelden en het rythme van b.v. „Le train sans yeux.””

N. B.! De domme bewegingsorgie, het aardige staaltje van wat er wel voor bewegingselementen in een trein zitten, volstrekt minderwaardig intusschen aan Entr' Acte, zou beter zijn dan deze gansche, prachtige compositie van de treinreis in B. u. S., van de impressies die deze reis den typograaf geven. Dat de heer Bls. alleen reeds dit gedeelte met „Le train sans yeux” vergelijkt, een vergelijking die onmiddellijk en per sé mank gaat, omdat hier niet te vergelijken valt, bewijst overduidelijk hoe weinig hij zich op het terrein van de film thuis voelt, hoe beter hij zou doen te zwijgen.

Ja meneer, een sensatie-fragment van een op hol geslagen trein heeft inderdaad meer tempo dan de droomerige stemming van een jongen man, die vanuit den trein den dag ziet ontwaken. Het heeft alleen niets met elkaar uitstaande.

En weet U, ik heb ook nog eens een andere film gezien, van Moskou, toen werd er gevochten en zoo, en daar zat ook veel meer tempo in dan in het beeld van „slapend en ontwakend Moskou” in Bett und Sofa. Jammer dat U die film niet gezien hebt, dan hadt U het begin ook slecht gevonden. Foei! wat bent U belachelijk.

Het voorbeeld van Uw tweede misbegrip: U noemt de vrouw een genotsbeestje.

Ach kom meneer, leest U toch eens een paar van die vriendelijke boekjes uit de moderne Sowjet-litteratuur, van Kolontay, of Ehrenburg, ach er zijn er zooveel. En komt U dan nog eens terug en vertelt u dan nog eens hetzelfde! U bent even dom als de man, die zich jaren in een huis heeft opgesloten en nu een film ziet en zegt dat de vrouwen erin hoeren zijn, omdat ze korte rokken dragen.

Maar nog liever, zwijgt U voortaan over de film. U doet er een ieder, waarschijnlijk inclusief U zelf, een genoeg mee.

A. F. d. B.

EEN ROTTE PLEK.

In het vorig nummer van „De Spiegel” treft men een bespreking althans een aantal regels druks welke daarvoor blijkbaar door willen gaan, over de film Bett und Sofa, van de hand van den „heer” Bls.

Wellicht zal de gemiddelde argeloze lezer, dit overigens ook deerniswekkend slecht gestelde stukje proza, even vluchtig hebben doorgekeken om het schielijk daarna weer te vergeten. En in dat geval zou het natuurlijk in het geheel geen zin hebben, om te dezer plaatse nog op den onzin van den „heer” Bls. terug te komen.

Maar er is nog een andere kant, aan het geval, dewelke mij noopt eenige woorden tot Bls. te richten. Het is mijn meening, dat zijn absurd en van volslagen gebrek aan enig begrip omtrent film, omtrent kunst in het algemeen getuigende artikel, niet onopgemerkt en onweersproken mag blijven.

Want, al mag dan waarschijnlijk deze „bespreking” en de meeningen welke daarin worden verkondigd op den lezer weinig indruk hebben gemaakt, dit neemt niet weg, dat de geest, die eruit spreekt, de geest van Bls. dus, welke hier in al zijn dorre naakthe id

bloot komt, een even gevaarlijk en bespottelijk symptoom is, van het verderfelijke destructieve element, hetwelk nog altijd bestaat in verschillende groepen, en zeker steeds de voortgang van de West-Europeesche cultuur zal blijven bedreigen, zoolang het nog niet tot in de kern is uitgeroeid.

Ja, Bls., ik beschuldig U ervan, een der dragers dier verwoestende kracht te zijn, welke met heel de hardnekkigheid van hun kortzichtig wetenschappelijk snobisme, maar niet ophouden te trachten, het oude lieve Avondland, te vernietigen. En ik moet U zeggen, ik zelve ben van deze mijn overtuiging een oogenblik geschrokken.

Uit de vorige uitingen van Uw ziel, althans van het z.g.n. onsterfelijke gedeelte van Uw middelmatig innerlijk, had ik, en een ieder met mij, nog slechts kunnen opmaken, dat gij een ietwat suffig mummelaartje waart, een van een inferieur soort moppigheid glunderende dwaas, een onschuldig kwekkerend kikkertje, dat zijn guitigheden tot grijnzend vervelende gedichtjes samenknoude en waarop alleen met eenige ernst was aan te merken, dat hij zijne mistroostige lafheden voor humor wilde laten doorgaan.

Thans evenwel, na het verschijnen van Uw „Bett und Sofa”, nemen de zaken een ernstiger wending en wordt het er voor U allerminst gunstiger op.

Want wat zegt U daar eigenlijk wel? Wat bulkt gij daar uit, in Uw onbetamelijke arrogantie. Wat schreeuwt ge daar met schorre stem, van de daken van het vooze kaartenhuis Uwer, met wanbegrip opgeblazen ziel?

„Neem de man.

Waarschijnlijk bedoeld als een soort mooie Karel, een brok primitiviteit met diepe hartstochten, wars van alle beschaving, werkelijk levend, het ideaal type van een proletariër. Wat maakt men ervan in de film? Een onbelangrijke schoft met zoo nu en dan wel eens een goede grap.”¹⁾

Dit, dit, hebt gij geschreven Bls., en van nu af aan zijt gij mijn vijand. Gij zijt een van die stupide personen, die verstand en vastgegroeid in hunne fnuikende nuchterheid, een film, of welke kunstuiting ook gaan aanschouwen, met het vooropgezette doel, verstandelijk te gaan analyseeren, te gaan uitpluizen, bij ieder beeld, bij ieder détail, wat toch wel de bedoeling van den kunstenaar daarmede kan zijn geweest en onmiddellijk daarop deze door U geconstrueerde bedoeling te gaan toetsen aan het dogmatische systeem, van eischen aan kunst te stellen, welke gij met matematische vlijt hebt overgenomen uit de geijkte opvattingen van anderen.

Gij zijt een van die geborneerde geesten, wier innerlijk leven, als dit woord hier nog gebruikt mag worden, gebaseerd is, uitsluitend en alleen op verstandelijke kennis, dewelke zij dan nog niet eens uit eigen bron hebben verkregen.

Gij zijt een van die mercantiele geestelijke nuttigheidsmaniakken, voor wie ieder waar gevoel sentimentaliteit, voor wie ieder hevige en spontaan gebaar, welk ook, doellooze aanstellerij beteekent.

En gij waagt het dan te spreken, zooals gij gedaan hebt, over Bataloff? Gij waagt het, gij met geheel Uw negatief begrip van al wat leven is, gij waagt het met woorden, waarvan Uw imiteerende ingebeeldheid de schromelijke domheid niet bedekt, te spreken van Bataloff als van een mooie Karel, wars van alle beschaving, een onbelangrijke schoft?

Wat zegt ge? Ge wilt heel dat uitbundige, uitschaterende, felbloeiende leven van dezen reus onder de menschen, bestempelen met primitiviteit, enkel en alleen omdat de mentaliteit van dit leven, niet paste in het systeem der door U overgenomen denk-wetten?

Daar hebben wij U vriendje. Gij met Uw in droge logica verstarde geest hebt U de denk-wetten en normen welke kunstenaars en groote menschen in den loop der tijden zelve dikwijls nog slechts aarzeland hebben uitgestameld, eigen gemaakt en tot vaste waarheden verheven, en gij hebt er niets van begrepen. Gij zijt een onontvankelijk en betreurenswaardig product van een begrensde wetenschappelijk schoolmeestertje geworden niet alleen, maar gij zijt bovendien een gewetenloos klaplooper op deze denk-wetten.

Dat hebt gij bewezen met Uw over de geheele linie negatief geschrijf over Bett und Sofa en daarom, omdat gij zoo onontvankelijk zijt, omdat gij het vermogen mist, U, los van alles wat Uw gemoed zou kunnen, over te geven aan het kunstwerk, daarom verbied ik U te schrijven over alles wat ook maar eenigszins samenhangt met het ruime en rijke leven, dat aan U totaal voorbijgaat.

Ik duld Uw verderfelijk gepraat niet, want gij zijt een vijand van het leven, Uw stukje heeft het bewezen, en als zoodanig zijt gij gevaarlijk.

Gij zijt een van die geesten, die in ergerlijke verwatenheid, staande aan den zelfkant onzer cultuur, de ondergang daarvan prediken.

Gij zijt als een sloeberige lauwe dweil, die de vreugde uit de harten der menschen vaagt. Gij zijt als een wee lillende kwal, die zich loom op de hersenen vastzuigt en de vrije en groote gedachten verstikt.

Gij zijt het allerafschrikwekkendste type van den Duitschen bourgeois.

Gij zijt de kanker van Europa.

J. P. Bz.

¹⁾ Cursiveering van mij.

DE STUDENT EN ZIJN BEZIGHEDEN.

Er schijnt in den laatsten tijd in zekere kringen een plotselinge belangstelling in het wezen en de uitingen van den V. C. S. B. te zijn ontstaan, die zich uit in verschillende stukken in de Spiegel. Van V. C. S. B.-standpunt beschouwd, kan dit verschijnsel natuurlijk slechts toegejuicht worden, want niets is zoo fnuikend voor een vereeniging als doodgezegen te worden.

Zoo heeft dan de heer A. F. in een fragment uit een, zich overigens naar een geheel ander gebied wendend, artikel in de „Berichten uit den V. C. S. B.” aanleiding gevonden, zich te uiten over den doorsnee student en zijn bezigheden.

Vergelijken wij nu de aangehaalde bezigheden-verdeeling van den doorsnee student volgens den schrijver van het „Berichten”-artikel, met die van den doorsnee Hollandschen student des heeren A. F., dan roept dit alles bij mij eenige bedenking op, vooral als ik daarbij de laatste ontboezeming van den schrijver in aanmerking neem.

Laat ik eenige opmerkingen van den heer A. F. afzonderlijk beschouwen.

„De doorsnee Hollandsche student (aldus A. F.) loopt zelden college.” Dit is een principe, dat helaas in Delft veel aanhangers vindt en dat ik niet anders dan hinderlijk studentikoos kan noemen.

„Hij rust nimmer officieel”. Wat toont A. F. een weinig soepel bevattingsvermogen door deze opmerking te maken!

„Hij fietst of wandelt nimmer als sportbeoefening”. Jammer, want toch is dit plezierig. Leve de A. N. W. B.!

„Hij is nimmer voor zijn genoegen ethisch of religieus.” Vandaar dus blijkbaar de religieuze studentenvereeningen. Inderdaad, deze beschouwen die begrippen wel iets anders dan „voor hun genoegen.”

„Hij is nauwelijks muzikaal of intellectueel”. Zie vereeningen als Apollo, Vrije Studie, Debating, verschijnselen als de Almanak en de Spiegel en derzelve bloei en prestaties.

„Hij houdt zich daarentegen bezig: met (ik doe eenige grepen) drinken en eten (aardig, deze omzetting van de burgerlijke spreekwijze!) slaan en schelden (commentaar overbodig), muziek maken (dit nauwelijks, zie boven), kennismaken en onderzoeken der problemen des levens, desnoods, maar zeker niet in de eerste plaats op ethisch en religieus gebied, (hoe deze kennismaking mogelijk is zonder op deze twee gebieden te komen, zie ik niet in; zie verder b.v. Beginselverklaring en Doelstelling der V. C. S. B. en N.C.S.V.), met studeeren, dit is in de meeste gevallen voor hem het onbelangrijkste want vervelendste. (Gelukkig zijn er nog andere gevallen, verder geeft dit „want” een merkwaardigen kijk op het stuk en op de geheele mentaliteit van den schrijver).”

De heer A. F. merkt terecht op, dat de Delftsche Afdeeling van den V. C. S. B. voor 75 % uit Corpsleden bestaat. Ik maak hieruit op, dat de door A. F. voorgestane bezigheden-indeeling speciaal voor Corpsleden opgaat en aanbeveling verdient. Merkwaardig staat hiertegenover het feit, dat het Corps in 1927 besloot, aan den Senaat de behartiging van de studiebelangen der leden op te dragen, en dat in Art. 1 van de Corpswet het Corps zich ten doel stelt het oprichten en instandhouden van nuttige instellingen onder zijn leden. Hiertoe hooren de bovengenoemde vereeningen en verschijnselen. Welk een eenheid en kracht ligt er in een vereeniging met een dergelijke doelstelling en zoo'n instructie aan haar regeerend college, die haar leden principes als door A. F. voorgestaan ziet volgen!

Beschouwen wij nogmaals de twee genoemde indeelingen, dan moet worden opgemerkt, dat de door A. F. aangeprezen gezelligheid m. i. zeker tot de bezigheden van een student moet hooren, daar is hij student, d. w. z. jong, vrij, ongebonden mensch voor. Hij moet echter met zich zelf uitmaken hoeveel tijd hij hieraan mag geven en in hoeverre hij zich gebonden moet weten aan andere, hoogere dingen.

Volgt hij echter de indeeling als door A. F. aangegeven, met de daaraan verbonden consequenties, dan levert hij bewijsmateriaal voor de (door mij verfoeide) socialistisch-tendentieuze-propaganda-argumenten, als zouden „de studenten het door de arbeidersjeugd in haar slavenarbeid verdiende geld onverantwoordelijk, ondoordacht, zorgeloos verklungelen en verleuteren.”

A. C. D. DE GRAEFF.

Het is jammer, dat de heer De Graeff mijn verhaaltje niet heeft kunnen of willen begrijpen. Tegenover de knorrige, vijfsche opvatting van het studentenleven, die mij in het V.C.S.B.-blaadje hinderde, stelde ik een inderdaad studentikoze beschouwing van deze kwestie, waarvan ik zei, dat zij goddank dicht bij de werkelijkheid stond, met als tendenz: Liever Jan Student dan V.C.S.B.-er (als tenminste de door mij geciteerde uiting, en ik geloof dat dit zoo is, kenmerkend is voor de V.C.S.B.-mentaliteit).

Liever dan de vijf met pilo-pak en lange haren, die steeds aan „hoogere” dingen denkt, die wandelt en fietst en officieel rust, die met de klok leeft en college loopt en opgaat in zijn studie en ontzettend vervelend en humorloos en suf en naargeestig is, liever dan zulk een iemand de misschien domme en „oppervlakkige” Jan Student, die vóór alles gezellig is en verveling mijdt en langharige jongelui op het hoofd slaat en hindert, hoezeer ze ook „boven hem mogen staan.”

Wij zagen vreemde attributen
Op de feesten der disputeren.
Daar waren boute Friesche bruten,
Maar ook beschaafde instituten.
Volgegetene Romeinen,
Torsten lakens en gordijnen,
Aten runderen en zwijnen,
Dronken emmers zoete wijnen.
Aangelegen was kapteyn en
Ook een sloeberend konijn en
Dat werkte heel tevreden.
(Andre tijden, andre zeden!)
Als twee duizend jaar geleden,
De konijnen blijkens deden
Heele ossen naar beneden,
Het was heerlijk in zijn sas,
Maar vandaag eet het weer gras.

Overalls en erwtenpap:
Ambulantes ging op stap,
Dwaars door slooten vol met drap.
Sinterklaas kwam weer eens hier,
En gaf de kleuters veel plezier.
Het berijden van het Beest,
Was ook hier het raarste feest.
En het nafeest duurde lang,
Onder toepasselijk gezang.
Maar toen plots kwam er één woord,
Dat hadden de dames nog nooit gehoord.
Zoo werd de vreugde wreed verstoord.

Carroussel hield een wandelrit,
Wij vermelden en betreuren dit.
Toch is er niets zóó rot en tam,
Als een lustrumfeest in Rotterdam.

Wij schrijven voort thans in majeur,
De Spiegel heeft een Hoofdredacteur.
Lezer stel hem niet teleur.
Vul den Spiegel met een keur
Van bijdragen vol kerstboomgeur.
Het nieuwe jaar staat voor de deur.

Liever dan de religieuzen en ethici, met ernstige gelaten, „bewust levend”, „schuldvragen bepeinzend” — enfin, U weet dat allemaal beter dan ik — liever dan deze jongelui (hoort U, ik zet al voor de tweede keer jongelui! Ja, ik ben een student) voor wie het woord plezier boekentaal is, honderd maal liever dan deze zich ten onrechte met den naam student sierende wezens, de echte student, die inderdaad zorgeloos, ondoordacht en onverantwoordelijk kan zijn, die het eene oogenblik niet weet, wat hij het volgende zal gaan doen, die impulsief is, en die vóór en boven alles, plezier heeft, al zijn voor hem dan ook alle ethische en religieuze problemen boekentaal en al trekt hij zich daar niets van aan.

En dit laatste is Uw schuld, meneer De Graeff, van U en Uwe geestgenooten, dat concludeer ik uit dit ééne artikel. Het ademt een geest die serieus is, maar suf. U verwerpt zonder terughouding het uiterste, dat ik aangeef, en dat, ik herzeg goddank, dicht bij het doorsnee-type staat dan de officieel-rustende wandelaar en fietser, en omdat U dit doet verwerp ik Uw mentaliteit. Dat U de natuurlijke, plezierige, gezellige, impulsieve mensch, wien de problemen des levens koud laten, niet boven den ernstigen denker stelt, is niet erg, dat U de laatste echter als alleen-zaligmakend beschouwt is héél, héél erg. Dat maakt, dat het een kwestie wordt van keuze tusschen één van de twee richtingen en dan is de keuze voor mij niet moeilijk. En dat maakt tevens — hoezeer ik ook weet dat Uw meening niet door iederen mede-V.C.S.B.-er gedeeld wordt — dat ik de V.C.S.B. — dat is de vereeniging die zulk een mentaliteit voortbrengt — vooralsnog meen te moeten verwerpen.

A. F.

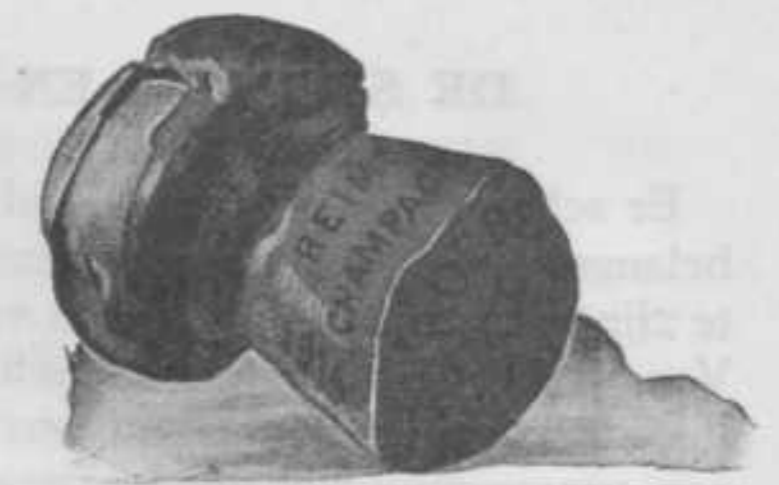

J. P. DE KONING
HIPPOLYTUSBUURT 24
Leverancier van het
Delftsch Studenten Corps
in Hoeden en
Heerenartikelen
LAGA COSTUUMS

P. M. Tamson - 's-Gravenhage
Nieuwstraat 7-9

Richter
passerdoozen IXP, enz.

Microscopen
Voorwerp- en dekglasjes

Champagne
Louis
Roederer
Reims
Représenté par:
A. V.
Hoogewerff Chabot & Visser's
Wijnhandel
Den Haag Rotterdam Arnhem

C. M. Meeuwis
KAPPER
Hippolytusbuurt 37
DELFT
Parfumerieën en
Toilet-Artikelen
van de Huizen
HOUBIGANT
ROSINE COTY
SPECIALE
HEERENSALON

Drukkerij W. D. Meinema
Hippolytusbuurt 6 - Delft

Speciaal ingericht voor
— Dissertaties —

Verschillende tevredenheids-
betuigingen ter inzage

Indien noodig leveren wij dissertaties in eenige dagen

COENDERSTRAAT 49

WITTE

CORPS
FOTOGRAAF
TELEFOON 240

Wildcentrale
„t Centrum“
Verwersdijk 20 - Delft
L. LUGTIGHEID
Het voor U aangewezen
adres voor levering van alle
wild, gevogelte, versche
eieren en conserven.
Alle leveringen onder volle garantie
Alle benodigdheden
voor de Lunch

HOTEL CENTRAL
CAFE-RESTAURANT
WIJNHAVEN 6-7
HUIS VAN DEN EERSTEN RANG

Eerste Delftsche Muziekschool
Dir. G. H. BROUWER
OUDE DELFT 120 — DELFT

LESGELD f5,—
2 LESSEN PER WEEK

Gelegenheid tot dagelijksche studie aan de SCHOOL zonder kosten.
Violen en cello worden gratis in bruikleen afgestaan.

G. DE BRUIJN
KAPPER D.S.C.
Dames- en
Heerenkapper
OUDE DELFT 74
TELEFOON 641

Garage de Phoenix.
CLUBGARAGE
D.S.M.
NAAST DE SOCIETEIT
Vertegenwoordiger
Harley Davidson
Motorrijwielen
Uit voorraad leverbaar.
AANBEVELEND
W. ROUKEMA,
PHOENIXSTR. 28 - TEL. 372

ELECTRO- EN RADIO- TECHNISCH-BUREAU
E. A. F. SCHRÖDER — DELFT
OUDE DELFT 28 — TELEFOON 685

AFD. ELECTRICITEIT:
Ruime keuze in STAANDE LAMPEN, GLOEILAMPEN, KE-
TELS, SIGARENAANSTEKERS, STRAALKACHELS enz.

AFD. RADIO:
Steeds voorradig: alle onderdeelen en toestellen van beken-
de merken. Laden van accus. Vraagt gratis demonstratie.

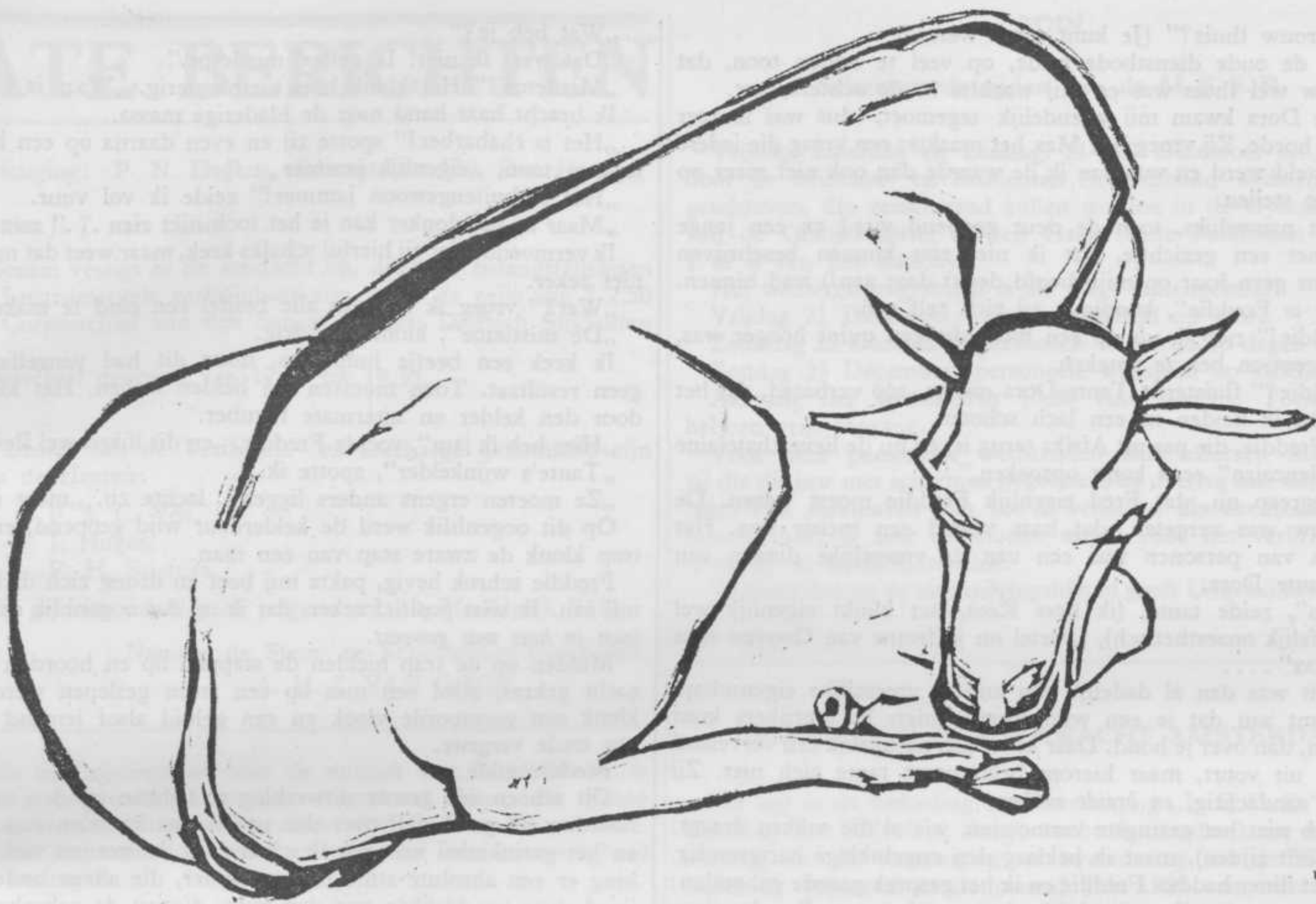
P. FUYKSCHOT
OUDE DELFT 122

„Van Schijndel“
SCHOENEN VOOR
DAMES
HEEREN EN
KINDEREN
UITSLUITEND 1^e KWALITEIT

N.V. KOOLHOVEN'S
GOEDERENHANDEL
OUDE DELFT 101-103
3e Huis vanaf de T.H.

HEERENMODE
ARTIKELN
ROKOVERHEMDEN
WITTE WOLLEN TRUIEN
WOLLEN VESTEN
PULLOVERS
NAPPA HANDSCHOENEN
Peau de Suede Handschoenen
Met bont gevoerde Handschoenen
LAGA COSTUUMS
Delftsche Sportcostuums
Rugby—Hockey—Concordia
D.H.C. Shirts, enz. enz.
!!!ZIE DE ETALAGES!!!

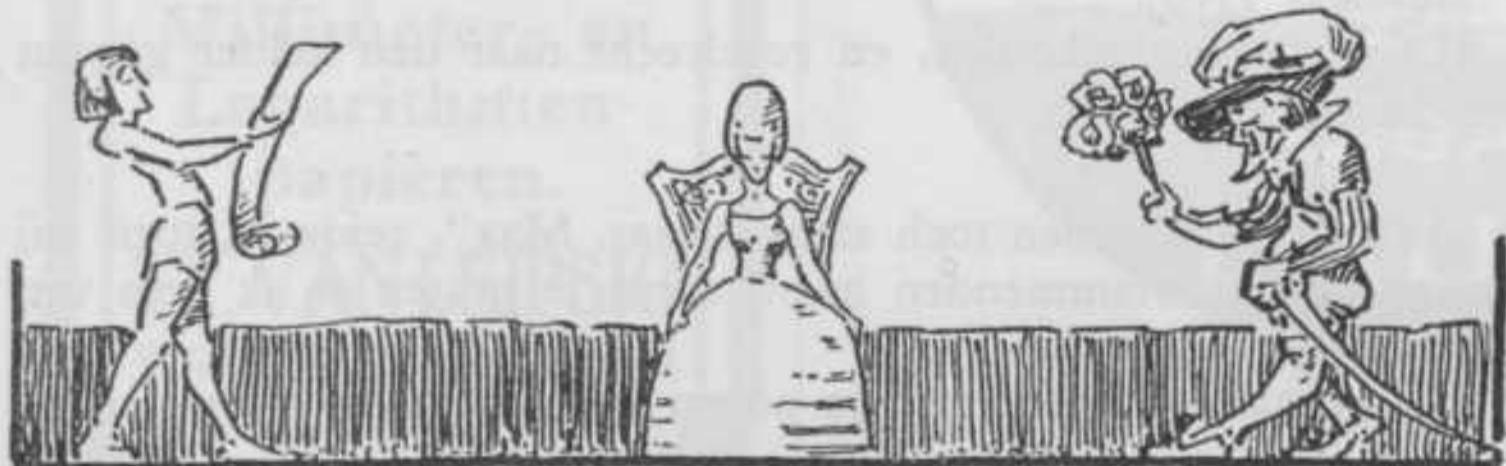
BIJ DE PLAAT.

Zoo zal ik steeds Uw beeltnis in mij dragen,
Gij goed oud paard; Uw blik vol dof verbazen,
Spreekt van onzichtbre weiden, andre dagen,
Waar stil en langzaam Uw gedachten grazen.

Ik zag U, dier, op 't blanke veld. Zoo traag en
Van eigen leven onbewust, en
Toch besef van leven in U dragend.
Uw moede hoofd lag vroom te rusten
Tusschen wat pooten die er naast U lagen.

Zoo is mijn ziel een troeble wolk van vragen,
Van weten en van stil berusten.
De kleine zekerheden die mij plagen
Woorden en waarheden zijn mij als vage
Gezichten aan te verre kusten.

O.

FEUILLETON

KAARSEN.

„Goeden morgen”, zeide ik vriendelijk tegen Max, die bij den haard zat en bijzondere belangstelling wijdde aan een groot blok hout, waar lange vuurtongen zich omheen strengelden.

„Goeden morgen”, herhaalde ik; maar nog kreeg ik geen antwoord. Hij scheen diep in gedachten verzonken, want in den regel hoort hij mij reeds op den trap aankomen.

„Ik vind”, zeide ik een beetje gebelgd, „dat je wel eens kunt opkijken, als ik binnen kom. Of interesseert dat vuur je vanmorgen zoo buitengewoon?”

Hij zweeg nog steeds. Het irriteerde mij.

„Max!” commandeerde ik hard en droog.

Hij keerde zich snel om, en begroette mij uitbundig.

Max is mijn hond.

Het is een prachtige hond met een muisgrijze, zacht-zijige vacht, en groote bruine oogen. Zijn moeder was een Hollandsche herder; zijn vader een Lap. Hij wordt al tamelijk oud, en zijn gehoor heeft hem in den steek gelaten.

Max is geboren ergens op de Veluwe. En wanneer wij beiden

op gure winteravonden bij den haard zitten, vertellen zijn oogen mij van de witte berken, die als smalle tempelzuilen één voor één rijzen uit de paars-prikkende heide, en op den uitkijk schijnen te staan voor het donker-geheimzinnige bosch. Ook van de somberwasemende vlakten, golvend tot ver aan den horizon, waar kleurenpracht van vlammen-roode flitsen langzaam vervloeit en dwarrelend vergaat achter de breede kartel-streep van hoge boomen; van het voetpad, dat als smal wit lint rustig naar hun huisje kruipt, dat bang verscholen ligt onder de hooge, deinende kruingevoarten der dennen.

En ik op mijn beurt vertel hem van de moderne gebouwen, die groot en massief in steenen klompen liggen in het midden van de stad; als machtige gevoarten in toom gehouden door krachtig gesneden lijnen, zuiver en beheerscht, verradend een groote innerlijke kracht. En dat die steenblokken bezaaid zijn met kleine lichtjes, heel veel en heel klein, die vroolijk pinkelen en weerkaatsen in de rusteloos glijdende rivier.

Dit vertellen wij elkaar, Max en ik, wanneer het winter is, en heel koud buiten en het warm is bij den haard.

Aan het ontbijt vond ik enkele brieven; een paar drukwerkjes, een rekening van iets, dat ik nooit gekocht had, en dus nooit betalen zou; maar onderaan lag een brief, die er belangwekkender uitzag. Aan de achterzijde stond met fijne letters „Glencairn” gedrukt.

„Een brief van Tante Dora, Max!” zeide ik benepen. Tante Dora is geen beminnelijk persoon en een bezoek bij haar is een van de ergste dingen, die je overkomen kan.

Max zat belangstellend, maar niet begrijpend, naar den brief te kijken.

„Tante Theodora”, legde ik hem uit, „je kent haar toch wel, de moeder van mijn onuitstaanbare neef Hyd!”

De hond keek vragend naar mij, begreep het nòg niet.

„Maar Max”, deed ik bestraffend, „waar is je geheugen? Hyd, afkorting van Hydrocephalus, Waterhoofd, zooals wij hem noemden, dien ken je toch wel?” . . .

Tot mijn geruststelling trok hij even zijn neus op.

Ik scheurde den brief open.

Het wàs zoo. „Wij zullen er niet aan kunnen ontkomen, Max”, vertelde ik droevig, „wij moeten bij haar eten, tenzij . . .”

Er had hoop in mijn stem geklonken. Max kwispelde even. En dat vond ik erg sympathiek van hem.

„. . . neen, wij zullen toch geen geldige redenen hebben om het af te schrijven, Max. Maar dan is er nog iets. Zij vertelt, dat er een vriend van haar komt eten, een man die pas uit Afrika terug is, waar hij gejaagd heeft; Fred heet-ie. Wij kunnen dus de geheele avond praten over olifanten, tijgers en leeuwen! Hoera, Max, Tante zal niets te vertellen hebben. Iemand die zulke monsters heeft doodgeschoten, zal ongetwijfeld veel takt bezitten. Het wordt hoe langer hoe rooskleuriger, misschien zal het nog wel meevallen!”

Max sprong tegen mij op en likte mijn handen. Mijn opgewekte toon had hem weer gerustgesteld.

„Mevrouw thuis?“ (Je kunt nooit weten!)
Maar de oude dienstbode zeide, op veel te luiden toon, dat Mevrouw wèl thuis was en mij wachtte in de achterkamer.

Tante Dora kwam mij vriendelijk tegemoet, dus was ik zeer op mijn hoede. Zij vroeg hoe Max het maakte; een vraag die iedere keer gesteld werd en waarvan ik de waarde dan ook niet meer op prijs kon stellen.

Ik zat nauwelijks, toen de deur geopend werd en een jonge dame met een gezichtje, dat ik niet zou kunnen beschrijven (trouwens geen haar op mijn hoofd denkt daar aan!) trad binnen.

„Hier is Freddie“, kondigde zij zich zelf aan.

„Freddie!“ riep ik uit op een toon, die een quint hooger was, dan ik gewoon ben te spreken.

„Freddie?“ fluisterde Tante Dora mij na, zóó verbaasd, dat het meisje en ik beiden in een lach schoten.

„Ja, Freddie, die pas uit Afrika terug is, en nu de lieve chatelaine van „Glencairn“ eens komt opzoeken.“

Ik begreep nu, dat Fred eigenlijk Freddie moest wezen. De gastvrouw was vergeten, dat haar vriend een meisje was. Het vergeten van personen was een van de vreeselijke dingen van mijn Tante Dora.

„Kees“, zeide tante, (ik heet Kees, het klinkt eigenlijk wel ongelooflijk onaesthetisch), „vertel nu juffrouw van Gooyen eens over Max“ . . . .

En dit was dan al dadelijk een andere vreeselijke eigenschap. Zij neemt aan dat je een wildvreemde niets belangrijkers kunt vertellen, dan over je hond. Daar komt dan natuurlijk een vervelend gesprek uit voort, maar hierom bekommert tante zich niet. Zij luistert aandachtig, en breidt sokken.

Ik heb niet het geringste vermoeden, wie al die sokken draagt; (Hyd heeft zijden), maar ik beklaag den ongelukkige hartgrondig.

Bij het diner hadden Freddie en ik het gesprek gaande gehouden; Tante was eenigszins op den achtergrond gezet. En daardoor was het diner juist wel geslaagd. Maar wij zaten al geruimen tijd te omberen, toen het gebeurde. Freddie en ik speelden samen. Tante had vier slagen en juist legde zij met een triompheerend gezicht de espadilla bij, toen plotseling het licht uitging.

Tante gaf een gillette.

„Ik was er, hoor!“ riep zij gauw.

Wij zeiden, dat wij hem gezien hadden.

„Gebeurt het hier veel, dat het licht uitgaat?“ vroeg Freddie.

„Nooit!“ verklaarde Tante.

„Er zal iets niet in orde zijn in de centrale“, opperde ik.

„Dan kan het nog lang duren“, zeide Freddie, en ik hoorde haar gichelen.

„Lach jij daar?“ vroeg Tante scherp, „ik vind het heelemààl niet prettig.“

„Maar Mevrouw, ik heusch ook niet“, sprak Freddie, „kunnen we hier niet wat licht maken?“

Ik grabbelde in mijn zak en stak een lucifer aan.

Even verlichtte het houtje ietwat spookachtig de groote kamer, toen flikkerde het, leefde weer op, en was uit.

„Dat is één . . .“ telde Freddie.

„Wij moeten kaarsen hebben . . .“ stelde ik voor, „veel kaarsen . . .“ ieder een dicht bij zich en dan nog een hoofdkaars in het midden . . .“

„Ja!“ riep ook Freddie uit, „kaarsen zijn gezellig! Blijf U maar zitten, toe heusch, sta nu niet op, wij zullen wel zoeken, Mevrouw. Och, mijnheer Wagenvoort, wilt U even een lucifer geven?“

Wij keken in de kast, maar er was niets te vinden.

„Ik geloof“, klonk de stem van tante, „dat er nog kaarsen in den kelder zijn. Wil je even bellen Kees, dan zal Jeanne ze wel halen.“

Ik belde.

Maar er kwam geen Jeanne.

„Ze is zeker al naar boven gegaan“, dacht Tante.

„Het is ook al half elf“, voegde ik er aan toe, nog even op mijn horloge kijkend bij een kwijnende lucifer.

„Laten wij zelf in den kelder gaan zoeken“, stelde Freddie voor. „Neen, mevrouw, U blijft hier!“

„Ja, U blijft hier“, herhaalde ik snel, meer bij intuïtie dan beleefd. „Kom, Mijnheer Wagenvoort!“ riep Freddie weer, „U bent de lichtbron en loopt voorop; ik zal wel volgen.“

In de gang hield zij mij even tegen.

„Ik zal maar Kees zeggen“, besloot zij een beetje bedeesd.

Ik geloof dat ik een kleur kreeg; maar dat doet er nu niet toe. Vlak bij de kelderdeur kreeg ik plotseling het knopje voor het licht te pakken en draaide het om, in de vage hoop, dat het branden zou. Maar natuurlijk deed het dit niet.

„Dommerd!“ riep Freddie zachtjes.

Dit woord heeft zelden zoo lief in mijn ooren geklonken.

„Hier!“ zeide zij en wees bij het flakkerende lichtje, dat groote, grillige schaduwen teekende op de witte keldermuren, naar een groot pak, dat op een plank lag, „licht eens bij!“

„Kan niet meer; op!“

„Wat op?“

„De lucifers.“

„Oh . . . oh . . . nu, dan maar in het donker!“

„Laten wij op de planken voelen of we daar kaarsen vinden“, stelde ik voor, en greep met beide handen in een menigte loofachtige gewassen. „Groote Goden, wat heb ik nu?“

„Wat heb je?“

„Dat weet ik niet. Ik geloof mistletoe.“

„Mistletoe?“ Het klonk heel nieuwsgierig. „Waar is het?“

Ik bracht haar hand naar de bladerige massa.

„Het is rhabarber!“ spote zij en even daarna op een heel wat lageren toon, „eigenlijk jammer . . .“

„Het is buitengewoon jammer!“ zeide ik vol vuur.

„Maar in het donker kan je het toch niet zien . . .“ aarzelde zij. Ik vermoedde dat zij hierbij schalks keek, maar weet dat natuurlijk niet zeker.

„Wat?“ vroeg ik om aan alle twijfel een eind te maken.

„De mistletoe“, klonk het ijzig.

Ik keek een beetje hulpeloos, maar dit had vanzelfsprekend geen resultaat. Toen moesten wij beiden lachen. Het klonk hol door den kelder en uitermate luguber.

„Hier heb ik jam“, voelde Freddie, „en dit lijken wel flesschen.“

„Tante's wijnkelder“, spote ik.

„Ze moeten ergens anders liggen“, lachte zij, „maar ik . . .“

Op dit oogenblik werd de kelderdeur wijd geopend, en op de trap klonk de zware stap van een man.

Freddie schrok hevig, pakte mij beet en drong zich dicht tegen mij aan. Ik wist positief zeker, dat ik op dat oogenblik *de eenigste man in huis was geweest*.

Midden op de trap hielden de stappen op en hoorden wij een zacht gekras, alsof een mes op een steen geslepen werd. Toen klonk een gesmoorde vloek en een geluid alsof iemand zich in een trede vergiste.

Freddie gilte.

Dit scheen een groote uitwerking te hebben op den man. Wij hoorden stil geschuifel over den grond, het kantelen van een kist en het gerinkel van een flesch die op de steenen viel. Daarna hing er een absolute stilte in den kelder, die alleen onderbroken werd door het kloppen van den wijn, die uit de gebroken flesch vloeide.

Toen Freddie gilte, had ik snel mijn hand op haar mond gelegd.

En in deze stilte, vol ondragelijke spanning, drukte zij een zoen op mijn hand.

Wanneer wij plotseling omringd waren geweest door geurende meidoornstruiken op een zonnige lentedag en Freddie dan mijn hand gezoend zou hebben, zou er geen golf van grootere ontroering door mij heen hebben kunnen gaan, dan nu. Ik vergat wat wij daar even gehoord hadden. Ik wist slechts Freddie in mijn armen. Ik boog mij en drukte een langen zoen op haar lippen.

En juist toen ging het licht aan.

Zonder waarschuwing, floep; en tante brandde geen kleine lampjes in den kelder. Boven riep een vroolijke stem, dat er licht was!

Maar wij keken verward om ons heen.

Er was niets te zien. Ik voelde Freddie beven. „Heb jij niet . . .“ begon ik, maar zij viel mij in de rede: „Kijk, dààr, o vreeselijk, een man!“

Ik keek. Achter een kist uit gluurde een geweldig hoofd met een paar groote angstige oogen, die zóó verschrikt naar ons staarden, dat het glazige bollen leken, die, als zeepbellen, op het punt stonden los te laten en naar boven te stijgen.

Maar ik bulderde het uit; een blijde, triompheerende, hoonende lach.

Het was Hyd.

Hij was thuis gekomen, en regelrecht naar den kelder gegaan om kaarsen te halen.

„Wat zijn menschen toch soms dwaas, Max“, zeide ik, toen wij samen bij den vlammenden haard zaten te praten en ik hem van Freddie verteld had.

Hij glimlachte even; in zijn oogen las ik, dat hij dit wel wist.

Br.

ALS IK JE LIEF KON HEBBEN . . . .

Als ik je lief kon hebben als een hel'dre nacht,
Waar in de maan haar zachten schijn laat stroomen,
Waar in geen zuchtje stoort de macht'ge rust der boomen,
Die stil eerbiedig staan rondom hun eigen pracht.

Als ik je lief kon hebben als een lichten tuin,
Waar groene grasgazons zich strekken onder boomen,
En stil gelieven staan te luist'ren en te droomen,
Waar duiven koeren in der boomen hoge kruin.

Maar in mij is dat vonkje, langzaam groeiend
Tot roode vlam, plots laaiendforsch en krachtig . . . .

En ach, ik heb je lief als storm aan onze kust,
Die zweept de zee tot golven, hoog en machtig,
Die doet het zand verstuiven, scherp en schroeiend
Mij in 't gelaat; die loeit, en laat mij nimmer rust.

J. L.

LATE BERICHTEN

Adreswijziging: P. N. Degens, Edisonstraat 110, Den Haag.

Bedankt J. J. van Hille.

De Senaat vestigt er de aandacht op, dat voor belangstellenden alsnog Lustrumtegels verkrijgbaar zijn tegen de prijs van f 2.50 in het Corpsarchief van den Senaat van het Delftsch Studenten Corps.

Corpsarchief geopend van 17.30 tot 19.30.

Tot Leden van de Verificatie- en Decharge Commissie zijn gekozen de Heeren:

P. J. C. Vos,
J. Huges,
F. H. Stieltjes,

als eenig gestelde kandidaten volgens art. 12, Hoofdstuk VIII.

Namens de Stem- en Schouwburg-Commissie,
A. H. J. VAN GOCH.

Op de inschrijvingslijst voor de muziek van D. 16, M.-M. is het eerste honderdtal aanvragen volteekend. Hun, die alsnog wenschen in te teekenen wordt aanbevolen dit ten snelste te doen.

De prijs per exemplaar van de uitgave zal naar evenredigheid minder bedragen.

H. O. C. II—D. S. H. C. 2—1.

Delft verloor deze wedstrijd, doordat haar voorhoede weinig geluk had met haar schoten, terwijl H. O. C. de enkele kansen, die ze kreeg, gretig benutte.

Na dit resultaat neemt Delft op de competitie lijst één der laagste plaatsen in. Van de 6 tot nu toe gespeelde wedstrijden werd slechts één gewonnen, en de rest verloren, doorgemiddelde 13—18. Laten we hopen, dat Delft, evenals verleden jaar, haar overwinningen tot na de vakantie heeft uitgesteld.

ODIN.

Schermwedstrijden van de M. S. S. B.

Vrijdag, Zaterdag en Zondag, 21—23 December a.s., worden door de Militaire- en Studenten Schermbond wedstrijden uitgeschreven, die verschermd zullen worden in de Gymnastiekzaal van de Oranjekazerne te den Haag (halte Palmstraat met lijn 1 of 8 van het station).

Het wedstrijdprogramma is als volgt samengesteld:

Vrijdag 21 December: equipe wedstrijd op sabel.

Zaterdag 22 December: personeele wedstrijd op degen en floret.

Zondag 23 December: personeele wedstrijd op sabel.

Aanvang der wedstrijden 10.30 v.m. precies. Toeschouwers hebben vrije toegang.

Voor deze personeele wedstrijden kan iedereen inschrijven: zij die dit jaar met schermen begonnen, na overleg met den instructeur. Het meemaken van zoo'n wedstrijd als deelnemer of als toeschouwer, is zeer de moeite waard voor het verkrijgen van ervaring en wedstrijd routine.

Teekent dus op de inschrijvingslijst of geeft U op bij het Bestuur.

VRIJWILLIGE BURGERWACHT AMSTERDAM.

Het ligt in de bedoeling der Vereeniging „L. E. G. O.” (onderafdeeling der Vrijwillige Burgerwacht Amsterdam) om in samenwerking met de Vereeniging ter bevordering van de Watersport onder de Jongeren in de maand Juli 1929 een waterkamp te organiseren voor leerlingen van Middelbare Scholen van 14—18 j.

Dit kamp zal geheel in den geest zijn van de kampen, welke het laatst in 1924 onder leiding van den Heer E. Crone op de Kaag zijn gehouden en tien dagen duren.

Aangezien onder de Studenten, die veelal de Watersport beoefenen zeker personen zullen worden gevonden, die veel voor dit werk voelen, verzoek ik U beleefd mij wel te willen berichten, of er in Uw Corps zich leden bevinden, die in principe genegen zijn als leider aan dit waterkamp deel te nemen.

De Leiders moeten kunnen zwemmen en hetzij de roei-, hetzij de zeilsport beoefenen. De Kamp prijs zal ± f 30.— bedragen. Opgave zoo mogelijk voor 1 Januari a.s.

Teekentafels
compleet
vanaf f 27.—

De „Hala”-lamp
ter bevestiging
aan de teekentafel.

Rekenlinialen
Millimeter- en
Logarithmen-
papier.

Th. VAN LEIPSIG
Wijnhaven, h. Peperstraat

Orange 2 ct

Bleu 2½ ct

Rouge 3 ct

Vert 3½ ct

MANEGE
VAN DER
VELDE

SCHEVENINGEN

DUINSTRAT 6-8
TELEFOON 50016
RIJ-ONDERRICHT
HANDEL IN LUXE PAARDEN
PENSIONSTALLING

DRUKKERIJ MEINEMA

STAAAT STEEDS
VOOR U GEREED

Sigarenmagazijn
't Prinsenhof
Oude Delft 105
TELEFOON No. 585

GERENOMMEERDE
SIGAREN EN
SIGARETTEN
- MERKEN -

Indische Sigaretten
H. D. Mac Gillavry

Het Adres
voor import sigaren
Henry Clay - Bock

Delftsche
Fotohandel

Fred. Alex Albers - Peperstraat 15

Groote sorteering CAMERA'S
— tegen laagste prijzen —

Ontwikkelen en afdrukken
— tegen billijk tarief —

Vakkundige behandeling

Heeren Modes

Heeren Hoeden
Regenjassen
Sportkleding
Ondergoederen

J. Naaktgeboren
AANNEMER VAN
TIMMER-, METSEL-
EN BETONWERKEN

NIEUWE PLANTAGE 122a
Telef. 530 - Postrek. 48742

HET ADRES
voor Uw koffietafel is
Fa. G. J. Bruigom — Delft
Binnenwatersloot 38   Telefoon 99

C. W. van der Snel Koornmarkt 68
Delft, Telefoon 65, Postrekening 44178

VLEESCHHOUWERIJ
Eerste kwaliteit Rund-, Kalfs-, Varkens- en Lamsvleesch

TH. LAMMERS
PEPERSTRAAT 4 - Tel. 400
Lak 'Molières
LAK PUMPS

vanaf f 15.—
Uitsluitend 1ste kwaliteit

Een goed adres
voor
Huisschilder
en
Glazenmaker
is
D.v.Noortwijk
Markt 66a - Delft

DELFTSCHE GLAZENWASSCHERIJ EN PUIBEWASSCHING
J. G. DE JONG, Koornmarkt 30, DELFT
TELEFOON 1091.

Speciaal adres voor het dagelijks schoonmaken van Kerken,
Gestichten en Particuliere Gebouwen, binnen en buiten.
Prijzen zeer billijk - Werkvrouwen steeds voorhanden.

Heeren Studenten!
Mogen wij ons beleefd aanbevelen voor de
levering van uitsluitend eerste kwalite-
teit MELK, FLESSCHENMELK, ROOM, NATUUR-
BOTER, KAAS, EIEREN en FIJNE VLEESCHWAREN
tegen scherp concurrerende prijzen.

Hoogachtend, NOL VAN SCHIE,
Kromstraatsteeg 3 :-: Telefoon 1008

REMBRANDT
TEEKENINKT

BLIJFT 20 MIN. VLOEIBAAR IN DE TREKPEN
DROOGT ONMIDDELUK OP HET PAPIER
IS GITZWART EN VOLKOMEN WATERVAST
DE EENIGE GOEDE TEEKENINKT
VOOR NAUWKEURIG WERK

TALENS & ZOON
APELDOORN
VRAAGT MONSTER EN PROSPECTUS

Fa. S. WOLTERBEEK
OPGERICHT 1868
WIJNHAVEN 19 - TELEFOON 199

Fijne Vleeschwaren - Comestibles
Onze kwaliteiten
zijn onze
beste reclame!

Delicatessen - Bonbons - Chocolade

A. J. KRAPELS

Parfumeriën en
Toiletartikelen

SALONS
VOOR DAMES
EN HEEREN

VLAMINGSTRAAT 34
TELEFOON 1362

DANSINSTITUUT
GAILLARD-JORISSEN
LAAN VAN MEERDERVOORT 50^B
TELEFOON 34787

Mevr. R. GAILLARD—JORISSEN
W. JORISSEN

MODERNE DANSEN
VOLGENS NIEUWSTEN STIJL
Cursus-, besloten club- en privé lessen
Afzonderlijke cursussen voor beginnenden
en gevorderden - Speciale Kinder cursussen

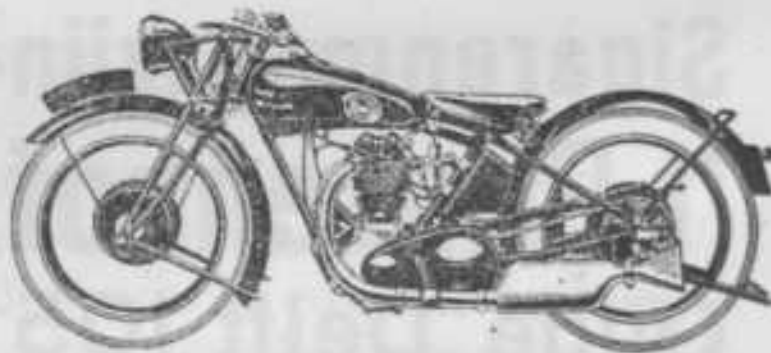
INSCHRIJVING DAGELIJKS
VAN 2—5 EN 7—9 UUR

AAN HET DANSINSTITUUT ZIJN
HOLLANDSCHE EN BUITENLANDSCHE
ASSISTENTEN VERBONDEN

J. Baretta
Delft
Voorstraat 105 - Tel. 151
Postrekening No. 109854

Koopman
en Commissionair in
GROENTEN
EN FRUIT
voor binnen- en buitenland

Leverancier
Sociëteit „Phoenix”

snel - sierlijk - betrouwbaar
G. VAN DONK
OUDE DELFT 10
Agent der onovertroffen
Rudge-Whitworth
MOTOREN
Rep. inrichting en stalling
voor motoren rijwielen
en automobielen

DE REGEN, MIJN HART, EEN BIERGLAS.

Ik zit voor
het raam van
mijn kroeg en
kijk naar buiten,
waar de regen
spettert op de
modderige keien
en op een paard
dat stil en rustig
staat te wachten
voor zijn kar en
op een vertrapte
bananeschil en
op een sigarettenpeukie
en op de bontmantel
op afbetaling van
de dame die
elken avond
om tien uur
hier haar
standplaats inneemt.

de regendruppels
vallen uit de
zwarte lucht,
een, twee, drie,
twaalf, vijftientig,
zevenhonderd,
vierendertigduizend,
zestien miljoen,
achtentachtig milliard.

en bij elken
regendruppel
die valt, valt er
een druppel bloed
uit mijn hart, dat
langzaam en zeker
leeg zal zijn,
evenals het
bierglas dat
voor mij staat.

dat bierglas
kan weer
boordevol
gevuld worden,
mijn hart
niet meer.

dat sterft.

P.

AVOND.

Vanwaar toch die smarte om leven,
Als avond op aarde zich vleit,
En de klokklink verklankend in nevel
Mij roept, tot den dood toe, altijd.

De maan licht door zachtblauwe weefsels,
Die sluieren over het meer.
Wat is het toch lokkend dit water.
't Rust ruischend als rimpelig teer.

Een reep slechts van glinsterende blankheid,
Doorwiegelt het groot-zwarte vlak.
Verkabbelend vloeit weg de moeheid,
Die de smart om het leven mij gaf.

X.

NAAR DE BIOSCOOP.

Delft is wit — sneeuw ligt er weer over het oude stadje, de grachten zijn zwart. Delft is, zooals het eeuwen geweest is.

Ziet, daar brandt een lantaarn, er voor ligt sneeuw, witte sneeuw. Over dat sneeuwvlak loopen twee zwarte figuren voort. Ze loopen zooals er vele jaren zwarte figuren in Delft in de sneeuw in het licht van een lantaarn liepen.

Wanneer ik sneeuw zie, denk ik altijd aan platen van Napoleon in Moskou, in het hartje van dat groote land, dat geheel wit van de sneeuw is en ik stel me dat voor bij nacht. Nacht hing er over Rusland.

Die twee zwarte figuren nu daar in Delft liepen voort. Ze kwamen langs een oliebolenkraam, zagen een elektrische trein langs komen en stapten Delfia, het eenvoudige bioscoopje binnen.

Als ze er weer uitkomen weten ze het: „St. Petersburg bestaat niet meer.” Ze weten dat er honger geleden wordt op de vlakten van Nowgorod, dat er oorlog woedde in Rusland, dat de Russische boer soldaat is geworden en met zijn bajonet om zich heen slaat. Ze hebben het gezien, het zweet van de Russische arbeider, de galarok van de minister, de kanonnen die wachtten, steeds maar wachtten, totdat St. Petersburg juichte, de slavische schoonen bloemen strooiden op de troepen die in gesloten gelederen trokken door de straten van St. Petersburg en kwamen van de vlakten van Nowgorod.

En op de vlakten van Nowgorod waait nog de wind over het gras, schijnt nog de zon op het water, maar de mannen zijn weg, zij strijden . . . waarom?

Honger en ellende verbreidt zich meer en meer. Revolutie, Kerenski, intellectueelen.

Maar daar galmt het woord van Dostojewski over het Russische land: „dit land kan niet door een handjevol intellectueelen geregeerd worden.”

Op de Peter en Paulvesting, symbool van de politiestaat, symbool ook van de Russische ellende, dreunt een schot. Oorlogsschepen liggen in de haven, hun sirenen gillen, kanonnen donderen. De ondergaande zon beschijnt bloedrood St. Petersburg en de Newa.

Bij zonsopgang is St. Petersburg niet meer. Wel stroomt daar de Newa, wel staan daar nog de kranen, fabrieken en bruggen, maar het winterpaleis is een museum geworden van de stad Leningrad.

GEIS.

LAATSTE NIEUWS

De colleges en oefeningen in de Wiskunde der Hoogleraren Dr. W. A. Versluys, Dr. J. G. Rutgers, H. J. van Veen, Dr. C. H. van Os en Dr. H. Bremekamp zullen na de Kerstvacantie hervat worden op Woensdag 9 Januari 1929.

Prof. Dr. Ir. J. A. Schouten maakt bekend, dat hij verhinderd is op Vrijdag 21 December a.s. van 9—10 uur voor E2 college te geven.

Prof. J. G. C. Volmer maakt bekend, dat het college wordt hervat 9 Januari 1929.

Prof. P. Meyer maakt bekend, dat het college Motoren W3 van Dinsdag 18 December 1928 wordt verplaatst naar Maandag 7 Januari 1929 van 11—12 vm. in zaal 206.

De Lector D. Buyze, arts, maakt bekend, dat het eerstvolgende college zal plaats hebben op Donderdag 10 Januari 1929.

De Privaat-docent Ir. J. M. Louwerse maakt bekend, dat het eerstvolgende college zal gegeven worden op Maandag 7 Januari 1929.

Geslaagd voor het propaedeutisch examen voor Werktuigkundig ingenieur: G. W. Gores, J. I. B. Spanjaard.

Geslaagd voor het candidaats-examen voor Mijningenieur: H. E. Kruyt.

Geslaagd voor het candidaats-examen voor Bouwkundig ingenieur: J. H. Froger.

W. NIJVELD
MARKT 27
TELEFOON No. 71

Kruidenierswaren
- Comestibles -

Prima kwaliteit
Met zorg
behandelde waren
Billijke prijzen
Prompte en nette
bediening

N.V. KINESIS

OFFICIAL **Ford** DEALERS

POORTLANDLAAN No. 124 — TELEFOON No. 906

GROOTE VOORRAAD ONDERDEELEN
VAN ALLE MODELLEN

MODERNE REPARATIE-INRICHTING

„HERMETA”
NIEUWSTRAAT 7

IN

Fijne Dameskousen
Elegante Heerensokken
Moderne Slobkousen
Prima Handschoenen
Fijne Dames-
Ondergoederen

A. G. VEER-VERSTEEG

OPGERICHT 1864

**CONFISEUR PATISSIER
GUISINIER GLACIER**

J.J. VANGILS
FA. GUSSENHOVEN
Binnenw.sl. 30 Delfg. weg. 5
Telef. no. 18 Telef. no. 295

Zoute Krakelingen
(spec.) Stengels, palmiers, bollen enz.
Tartin Chestre
en andere kaaskoekjes
Hollandsche Wafels

Hofleverancier

Stoomblekerij en
Chemische Wasscherij

„Ozon”, Voorburg
Telegram-Adres: Ozon-Voorburg
Telefoon Int. 19-20

Wasscherij van alle
soorten Goederen.

SPECIALE AFDEELING
Fijngoed - Strijkerij

Volledig tarief op aanvraag
verkrijgbaar.

Spekslagerij
Oude Kerkstraat 9
Telefoon 178

Specialiteit in fijne
VLEESCHWAREN

OPGERICHT 1863

1e KLAS ZAAK HIER
TER STEDE.

Aanbevelend,
A. M. STEIJGER.

Sigaren- en
Sigarettenmagazijn

H. Hekman
- Oude Delft 97 -
Naast het Hoofdgebouw

Grootste keuze
ROOKARTIKELEN.

Import - Sigaretten
Turksche-Egyptische-Amerikaansche,
Algiersche - Indische enz.

Diverse soorten Pijpen
en Sigarettentabak
Sigaren van de beste fabrieken.

Pijpen . . . . . Pijpen
Concurrerende prijzen

UW ADRES
voor HEEREN MODES is

Gebrs. GIESSEN
MARKT 30 - Filiaal WIJNHAVEN 13
OPGERICHT 1829

ARTISTIEKE
BLOEMBINDERIJ

„FLORAL ART”

FIRMA
GEBR. VANDER VALK

HOUTTUINEN 18-24a - DELFT
TELEF. 980 - POSTGIRO 121830

H.H. SPOORSTUDENTEN

Gebruikt Uw **12** uurtje
in **Central Lunchroom**
HIPPOLYTUSBUURT 8 — DELFT
MATIGE PRIJZEN INTIEM ZITJE

VOOR DE KOFFIETAFEL
BEL EVEN OP No. 163

L. V. D. MAAREL
VOORSTRAAT No. 5
Roomboter, Kaas, Eieren,
Fijne Vleeschwaren enz.

J. C. KUYPERS
KAPPER v/h D.S.C.
CORN. TROMPSTR. 19

Salon voor Scheren en Elec-
trisch haarsnijden. Verkoop
van Parfumeries van
**HOUBIGANT,
PIVER, enz. enz.**

BANKETBAKKERIJ
EDUARD B. VOS
v. h. C. WATERREUS
Cameretten 1 - Tel. 25 - Delft

Voor de komende feestdagen:
Kerstkransen
Kerstklokken
Polonaises
Appelbollen
Appelflappen
Appelbeignets
Saucijzebroodjes
Amandelbroodjes enz.

Onderget. sinds 5 jaar naar
volle tevredenheid DE Meub-
bel-Leverancier der D. S. S.
„Phoenix” beveelt zich be-
leefd bij H. H. Studenten aan
voor reparaties en nieuw
levering van alle soorten
Meubelen. — Vraagt prijs
welke door mij billijk bere-
kend wordt.

F.M.D.v.d.GAAG

Adres:

VOORSTRAAT 66^A
werkplaats

TELEFOON No. 1061
of PIET HEINSTRAT 82

LATELIER
ODYK

VOOR FOTO’

VLAMING/TR. 50
TEL. 1060